

17/84 78

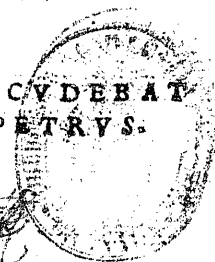
F · P · F · V · L ·

GENTII CHRISTIANI PHI
losophi Mythologiarum libri tres, in
quibus enarrat quid omnes insignio
res ueterum fabule significant, quo do
cendi genere, miscentes utile dulci, sa
pientissime *scriptoribus* poetarum & forma
ueri mores & rerum tradi
diderunt causas.

HIS NON TEMERE, OPI
nor, adiunximus græcum autorem
PALAEPHATVM de fabulis su
pra fidem confectis. Philip
po Phasianino Ita
lo interprete.

BASILEAE EXCVDEBAT
HENRICVS PETRVS.

Henricus Petrus
Basiliensis

M/847
F. P. F. V. L.

GENTII CHRISTIANI PHI
losophi Mythologiarum libri tres, in
quibus enarrat quid omnes insignio
res ueterum fabule significant, quo do
cendi genere, miscentes utile dulci, sa
pientissime σοφιστάι ποιῆται & forma
uere mores & rerum tradi
diderunt causas.

HIS NON TEMERE, OPI
nor, adiunximus græcum autorem
PALAEPHATVM de fabulis su
pra fidem confectis. Philip
po Phasianino Ita
lo interprete.

BASILEAE EXCVDEBAT
HENRICVS PETRVS.

Henricus Petrus
Basiliensis

VITA FVL

GENTII EX IOANNE TRI
TENHEIMIO.

Vlgētius episcopus Ruspē
sis in Aphrica, uir in diu
nis scripturis eruditissimus
& in secularibus literis no
biliter doctus, ingenio subtilis, sensu
profundus, eloquio dulcis, disertus &
nitidus, ad docendū facilis, ad arguēdū
acer, ad persuadēdum idoneus atq; mi
tissimus fuit, qui nō minus uitæ sancti
monia, quā sciētia scripturarū clarissi
mus effulsit. Scripsit multa egregia uo
lumina: De quibus subiecta feruntur.
De gratia dei & libero arbit. Lib. 7.
De ueritate prædestinationis. Lib. 2.
Altercatio cū Trasemūdo rege. Lib. 1.
De prædestinatione ad Monimi. Lib. 3.

a 2 Ad Ferrā

V I T A

Ad Ferrandum diaconem.	Lib. 1.
De continentia coniugali.	Lib. 1.
De uirginitate ad Probam	Lib. 1.
De oratione ad eundem	Lib. 1.
De sancta trinitate	Lib. 1.
De remissione peccatorū.	Lib. 2.
Regula ueræ uitæ.	Lib. 1.
De charitate ad Eugipiū abbatē	Lib. 1.
De pœnitentiâ ad Venantiã.	Lib. 1.
Ad Theodorū senatorem.	Lib. 1.
Ad Gallam uiduam.	Lib. 1.
De fide ad Donatum.	Lib. 1.
De sacramēto incarnationis.	Lib. 1.
Sermonum multorum.	Lib. 1.
Quæstionum diuersarum.	Lib. 1.
Mytologiarū ad Catū præbyterū.	li. 3.
De obstrusis sermonibus	Lib. 1.
Virgiliane cōtinentiæ moraliza.	lib. 1.
De immensitate filij dei.	Lib. 1.
	De Misteri

F V L G E N T I I.

De mysterio mediatoris.	Lib. 3.
Epistolarum ad diuersos.	Lib. 1.
Homilię quoq; innumerabiles.	Lib. 1.
Adã sine a, Abel sine b, & c.	Lib. 1.
De passione domini.	Lib. 1.
Sed & alia multa scripsisse dicitur, quæ ad notitiam meam non uenerunt. Erat enim tam græco quàm in latino sermone imbutus. Notandum uero quod libri de Adã sine a titulus est: Liber sine literis, scilicet, de Adã sine a, de Abel sine b, de Cain sine c, & sic de cæteris secundum consequentia literarum. In libro autem cuius titulus est: Expositio Virgilianę continentię, secundum philosophos morales, mirabili industria aurū in luto, ut sic dicā, quęsiuit, & inuenit, dum opus poëtę ad physicā rationem inclinauit. Scripsit hoc opus ad quendā	

diaconum. Aliud uero Mytologiarum
ad Catum Presbyterum Carthaginen-
sem, & de abstrusis antiquorum sermo-
nibus ad Calcidium gramaticum, iam
senem, cum ipse ad huc iuuenis esset, &
literarū humanitatis scholæ doctor &
rektor. Claruit temporibus Trasemū-
di regis Vuandolorum, catholicas ec-
clesias persequentis sub Anasta-
sio imperatore.

Anno Domi-
ni. D.

INDEX

MEMORABILIVM FA-
bularum, quæ huic libro insunt.

A Ctaon à canib. deuorat	92.
Actæonis fabula	62.
Admeti fabula	51.
Adonis & Myrrhæ fabula	72.
Æoli fabula	105.
Alcestis fabula	51. & 128.
Alphei & Arethusæ fabula	80.
Amaltheæ cornu fabula	153.
Amazonum fabula	121.
Antæi & Herculis fabula	41.
Apollinis fabula	21.
Apollinis & Marfyæ fabula	75.
Arethusa & Alphei fabula	80.
Argus cur dicitur à Mercurio occi- sus	28.

a 4 Atalantæ

INDEX.

Atalantæ & Milanionis fabula	102.
Atys & Berecynthiæ fabula	64.
Bellerophontis fabula	114.
Bellerophontis & Pegasi fabula	59.
Berecynthiæ & Atys fabula	64.
Briarei & Cotti fabula	107.
Caci & Herculis fabula	49.
Cadmeæ sphingis fabula	96.
Cænei fabula	100.
Callistonis fabula	103.
Centaurorum fabula	54. & 87.
Cerberi fabula	127.
Cereris fabula	20.
Ceti fabula	124.
Cornu Amaltheæ fabula	133.
Corui fabula	22.
Cotti & Briarei fabula	107.
Cupidinis & Psyches fabula	66.
Cygni	

INDEX.

Cygni fabula	101.
Cygni & Ledæ fabula	52.
Dædali fabula	108.
Dædali & Icari fabula	101.
Dionysij fabula	51.
Diomedis equi homines commeden- tes	93.
Duratei equi & Troiæ fabula	104.
Endimionis & Proserpinæ fabula	56.
Europæ fabula	104.
Eurydices & Orphei fabula	77.
Fatarum fabula	19.
Furiarum infernalium fabula	18.
Ganymedis fabula	29.
Geryonis fabula	110.
Gyгантum fabula	65.
Glaucci fabula	111.
a 5 Glauci	

I N D E X.

Glauci marini fabula	112.
Gorgonum fabula	29.
Harpyiarum fabula	19.
Harpyiarum & Phinei fabula	79.
Hellæ & Phixi fabula	116.
Herculis & Antæi fabula	41.
Hercu'is & Omphales lydiæ fabula	39.
Herculis & Caci fabula	40.
Herculis fabula	124.
Hero & Leandri fabula	63.
Hesperidum fabula	106.
Homines è fraxino generatos	123.
Hyacinthi fabula	133.
Hydræ fabula	125.
Icari & Dædali fabula	101.
Idolum unde dictum sit	14.
Iouis fabula	131.
Iunonis fabula	36. & 137.
Ixionis & Centaurorum fabula	54.
Ladonis	

I N D E X.

Ladonis fabula	136.
Lauri fabula	22.
Leandri & Hero fabula	63.
Ledæ & Cygni fabula	52.
Liberi patris fabula	51.
Lyncei fabula	100.
Marfyæ fabula	134.
Marfyæ & Apollinis fabula	73.
Medeæ fabula	131.
Mercurij fabula	26.
Mercurius quare pennas habeat	27.
Mercurius quare uirgam ferat	27.
Mercurius quare Galerū habeat	27.
Mercurius quare Gallū habeat	27.
Mercurius cur Hermes dicatur	27.
Mercurius cur fur dicatur	28.
Mercurius cur celer dicatur	28.
Mercurius cur Argū occidisse dicat	28.
Metræ fabula	109.
Midæ	

I N D E X.

Midæ regis & Pactoli fabula	48.
Milanionis & Atalantæ fabula	102.
Mineræ fabula	55.
Mineræ & Vulcani fabula	49.
Musarum nouem fabula	22.
Mirr hæ & Adonis fabula	72.
Neptuni fabula	17.
Niobe in lapidem	99.
Omphales lydiæ & Herculis fabula	39.
Omphalis fabula	132.
Orphei & Eurydices fabula	77.
Orphei fabula	122.
Orionis fabula	94.
Pactoli & Midæ regis fabula	48.
Pandoræ fabula	123.
Parcarum fabula	19.
Paridis Iudicij fabula	34.
Pasiphaën in taurum	90.
Pegasi & Bellerophontis fabula	59.
Pelei	

I N D E X.

Pelei & Thetidis fabula	70.
Pelopsis & equorum eius fabula	115.
Perdicis Dedali nepotis fabula	66.
Persei fabula	29.
Phaëthontis fabula	25.
Phinei & Harpyiarum fabula	79.
Phinei fabula	109.
Phaonis fabula	135.
Phorcyni filiarum fabula	118.
Phrivi & Hellæ fabula	116.
Plutonis fabula	18.
Promethei Iapeti filij fabula	43.
Proserpinæ fabula	20.
Proserpinæ & Endimionis fabula	56.
Psyches & Cupidinis fabula	66.
Pythonis fabula	26.
Sirenum & Vlyxis fabula	46.
Scyllæ monstrosæ fabula	47.
Sol quare sine barba	26.
Sol	

INDEX.

Sol cur pater dicatur	26.
Saturni fabula	16.
Scyllæ fabula	107.
Tantaliregis fabula	55.
Thetidis & Pelci fabula	70.
Triphi fabula	26.
Tricerberi fabula	18.
Troiaë & Düratei equi fabula	104.
Tyresiaë Thebani Auguris fabula	42.
Veneris fabula	37.
Veneris Adulterij fabula	45.
Vlyxis & Sirenum fabula	46.
Vulcani & Mineruæ fabula	49.
Vulpis fabula	98.
Zethi fabula	130.

FVLGEN

TII EPISCOPI CARTHAGI

nensis Mythologiarum ad Catum Presby
terū Carthaginensem, Liber
Primus.

vānis inefficax petat studiū
res quæ caret effectu, & ubi
emolumentum deest & nego
cij causa cesset inquiri, hoc
videlicet pacto, quia nostri tē
poris ærumnosa miseria non
dicendi petit studium, sed ui
uendi flet ergastulum, nec famæ assistendum poëticæ,
sed fami consulendū domesticæ, citōq; nunc aut quod
miseris fleas, aut quod edas inquiras, quā quod dicas
inuenias. Vacat hoc tēpore potētibus opprimere, pri
oribus rapere, priuatis perdere, miseris flere. Quia
soles domine meas cachinnantes sæpius nenas lepō
re Satyrico litas lubentius afficere, dum ludicro ta
lia uentilans Epigrāmate comædica solita est ueriu
litate mulcere. Additur quia & mihi nuper imperas
se dinosceris, ut feriatis adfātum tuarum aurium se
des lepidō quolibet susurro permulceam. Parumper
A ergo

ergo auscultā dū tibi rugosam sulcis anilibus ordior
 fabulam, quam nuper Attica soporāte salsera noctur
 na prae sulc lucerna cōmentus sum, ita somniali figmen
 to delusam, quo nō poētā furentem afficias, sed oni
 rocritem soporis nugas ariolantem aduertas. Nec
 enim illas Heroidarum arbitreris lucernas meis prae
 sules libris, quibus aut suspiciū procacitas aut Psy
 ches curiositas declarata est. Neq; illam quae maritū
 Pbedrā Pbedriam in tumultum duxit, aut Leādicus natatus
 intercept, sed quae nostrum Academicū Rhetorē ita
 usq; ad uitalem circumtulit, quo pene dormitē Scē
 pionem caeli ciuem effecerit. Verū res publica uideat
 quid Cicero egerit. Me interim discedentem a te
 domine dum quasi urbanis extorrem negotijs, rura
 lis ocij torpor astringeret, euitans erumnosa calami
 tatum naufragia, quibus publice incessabiliter uexan
 tur actiones. Arbitrabar agre ē secure adipisci que
 rem, ut procellis curarū celantibus quo in torpore
 arbana tempestas exciderat, uelut Halcyone nidulē
 placitam serenitatem uillatica semotione tranquillior
 agitarem, sopitisq; in saxilla silentij raucifonis iurgi
 orum classicis, quibus me Galagetici quassauerant im
 petus defecata silentio uitā agere creditabam, ni
 me illuc quoq; moerorum improbius angina seque
 retur, felicitatisq; nouerca fortuna, quae amarum,
 quod

quod dā humanis interserit semper negotijs, me quasi
 pedissequa sectaretur. Nam tributaria indies cōuen
 tio compulsantium pedibus limen propriū triuerat,
 noua inditionum ac momentaneā profrens generā,
 quasi Myda rex ex homine uerteret, ut locupletis
 tactus rigens auri materia sequeretur. Credo etiam
 Pactoli ipsius fluenta cōdictis frequēibus desiccasse.
 Nec hoc tantum miseria, ū ergastulū sat erat ad de
 batur his, quod etiā bellici frequenter incursus pedū
 domi radicē infingere iusserant, quo portarū nostra
 rum pessulos aranearū casibus oppletos quispiā non
 uideret. Agros ū enim dominium gentes ceperant,
 nos domorū Fructus enim nostros expectare licuit
 non frui. Merces quippe nobis fuerat gentilis, si uel
 ad manendū clausos relinquerent. Sed quia nunquā
 est malū immō tale mortalibus, tandem domini Re
 gis felicitas aduentantis, uelut solis, crepusculū in
 do tenebris dehiscendibus pauores absterfit. Et post
 torpentes incessus, quae tū bellicū profligauerat inter
 dictū licuit tandem arua uisere, limites cir:uire. Egre
 dimur nautarū in morē, quos tempestatū flagitamē
 to confractos, exoptata reduces excipit ripa, et uelut
 parietū indumētis exuti post domesticas stationes am
 bulare potius discimus quā progredimur, et Maro
 nes uersui cōsimiles. Tandem liber equus campō pō
 titur aper

titur aperto. Intuemur arua quibus adhuc impressæ
bellantium plantæ muricatos (quod aiunt) sigillaue-
rant gressus, & formidine menti nondū extersa, hostes
in uestigijs pauebamus. Terrorem enim pro sui me-
moriamiles hostis heredem reliquerat. Sed Tro-
dum in morem ostentabamus alterutrum loca, quorū
recognitionem aut internetio celebrior faciebat, aut
præda, tandem inter sentosa nemorum fruteta quæ
agrestis olim deseruerat manus. Nam intercapedi-
nante pauoris prolixitate, tā largo fumo lurida pa-
ricibus aratra pendebant, & laborifera boū colla
iugales in uaccinam molliciē deduxerāt callos. Squa-
lebat uiduus sulcis ager, & herbidis sentibus oliuæ
fero uertici minabatur. Ita enim nexili de syrmate
meandrico gramini labrusca coibat, quo septa her-
bosæ radicibus tellus, triptolemicum contumax ab-
nuerat dentem. Ergo dum huiusmodi paliurea præta
incedente premerem planta, & roscidos florulenti
uelleris colles spatianti metrem passu, defictū uolun-
tas peperit egredientis studio, sed utilitas ex labore
succesit. Diuertor arborei beneficiū umbraculi præ-
sumens, quo me erranti foliorū intextu Phœbi à torri-
dis defensaret obtutibus, & circumflua ramorū um-
bram quam proprijs radicibus præberet, mihi etiam
concederet esse cōmutam. Nam me anium quedam
uermulitas

uermulitas, quæ fragili quadam dulcedine crispantes
sibilos corneis adunt organulis, ad hoc opus alle-
xerat, & labori tam subita requies quoddam carmi-
nis expectabat melos.

T Hespia des, hippocrene
Quæ spumant gurgite Quæ
Irrorat loquacis nymbi
Tinctas haustu musico,
Ferte gradum properantes
De uirectis collium,
Vbi guttas florulente
Mane rorat pæpure,
Hamor algens quem serenis
Astra sudant noctibus:
Verborum canistra plenis
Referate flosculis,
Quicquid per uirecta tempe
Rapiat unda proluens
Hinnientis & recursis
Quam produxit ungula.
Quicquid Ascreus æterna
Rupe pastor cecinit.
Quicquid ex Athlantis Gazis
Vestra promunt horrea

Quod cecinit pastorali
 Maro sylua Mantuae.
 Quod Mæonius Ranarum
 Cachinnauit prælio.
 Parrhasia candicanti
 Dente lyra concrepet:
 Ad meum uetusta carmen
 Secla nuper confluant.

Hoc itaq; sacrificali carmine Ergonei fontis
 aspergine madidas & præpetis ungulae ri-
 uo merulentas Pieridas abstraخي. Astiterant itaq; syr-
 mate nebuloso lucida ternæ uiragines, hædera largio-
 re circumflue, quarum familiaris Callope, ludibundo
 palmule tactu meum uaporas pectusculum, poetice
 pruriginis dulcedine spargit. Erat enim grauidus (ut
 apparebat) pectore, crine neglecto, quem margari-
 tis prænitès diadema constrixerat, talo tenus his tin-
 ctam recolligès uestè. Quod credo & itineris pro-
 pter difficultatè, & ne Meandricos tam subtilis ele-
 menti aliquatenus limbos aculeati herbarum uertices
 scinderèt. Astiti propter ergo erectus in cubitū, uene-
 ratus sum uerbosam uiraginè olim mihi poetico uul-
 gitam euidētius testimonio. Nec inmemor cuius uer-
 bosas fabulas propter scholaribus rudimentis tumi-
 das feru-

das ferulis gestaueram palmas & quia non mihi eui-
 denti mansi statione qua nam esset liquibat, cur ue-
 nisset inquirero. Tum illa; vna (inquit) uirginali sum-
 Heliconia deum Curia, & Iouis albo cōscripta, quæ Heliconi
 olim Athenæam ciuem Romanus ordo colendam ex-
 ceperat, ubi nouellos ita si uitices ædidi, quo corū ca-
 cumina summis astris infererem. Ita uitæ famam lin-
 quentes hæredem, quo magis celebriorem obitum
 protelarent. Ast ubi me Romulæ arcis conuentu bel-
 licus uiduauit incursus, Alexandriæ cōciliabula urbis
 exulata possederam, uarijs dogmatū imbutamentis
 lasciuia Græcorum præstruens corda. Postq; Catonū
 rigores, tullianasq; seueras inuectiones, & uarronia
 na ingenia, A pellicæ genti enerues sensus aut satyra
 luscram, aut comædico phasmate delectabam, aut
 tragica pietate mulcebam, aut Epigrammatum bre-
 uitate condibam. Libebat me mea captiuitas, & licet
 nostræ uacuisent industrie, inueniebat tamē animus
 quibus inter mala arrideret, nisi me etiā exinde bel-
 lis crudelior Galen curia exclusisset, qua penè cun-
 ctis Alexandriæ ita est angiportus, quo Chirurgica ca-
 rnisficinæ laniena plurior, habitaculis numeretur. De-
 niq; certando ita remittunt in mortè, quo ferant Cha-
 rontem citus sopiturum, si collegio non doiretur. Hæc
 orationem risus mollior terminabit. Itaq; meis quod
 A 4 enerteret

euceret culminib. impetraui. Tum illa. Non paues
 (inquit) muscum tuis receptare dogma penatibus,
 cum Barbarorum morē auscultauerim, ita literarios
 mercatus penitus abdicare, ut hos qui primis elemē
 torū figuris, uel propriū descripserint, cassata inqui=
 sitione in carnificinam raptassent. Tum ego: Nō ita
 est (inquam) ut audieras, sed fama fuit, nam carmi=
 na nostra Musæ tantū ualēt inter Martia tela, quantū
 dulcis aquæ saliente sitim restringere riuo. Et ut su
 um me amplius familiarem rescisset, illud etiā adici
 terentianum: Olim isti fuit generi quæstus apud seclū
 prius. Nunc itaq; literæ suos, quicquid Helicon uer
 balibus horreis enthecātū possederat, in ipsis pote=
 statū culminibus hereditario iure trāsferret Catus,
 extendunt. Illa exhilarata carminibus, utpote quasi
 Mæoniū senem uiseret recitantē, laudatorio palmu=
 læ tactu mulsit meā Cæsariem, percussaq; mollius cer=
 uice quā decuit: Eia, inquit, Fabiana, Creontis iam
 dudum nouus initiatus es mystes sacris. Ne quid ergo
 meo tibi desit tyrūculo, accipe parē dogmatis grati=
 am, & quatenus te nostra satyra lasciuētū uerborū ro
 re percussit, uadatiq; te sui retinet amoris illecebra,
 redde quod sepioticon debes, & quicquid libet Nilia
 cis exarare pagiris, feriatis auris sedibus percipe.
 Nec deerit historie ei quilibet effiētus, cuius uisceri

o
o Enel Nilo se Cxiaba un Arabol on
 cuias Cozteias se exzi bra

but te instringi poposcres. Tum ego, iudex libelli te
 fistit generosa loquacitas. Non mihi cornutus adul
 ter arripitur, nec umbre mendaci lusa Danaë uir=
 go cantatur, dum suo iudicio sibi deus prætulit pecu
 dem, & hanc auro decepit, quam potestate nequiuit.
 Nō sū illo canimus morsu depastū iuuenis femur, nec in
 libellulis meis sub falsa alite puerilis pepēdit lascinia.
 Non olorinis reptantem adulterum plumis, oua pullū
 gera uirgibus inculcantē, uel semina puerigera uisce
 ribus infundētem, nec Lichnides puellas inquirimus
 & Hero atq; Psichen poëticas garrulantes ineptias.
 Dum hæc lumen quærit extinctū, illa deflet incēsum.
 Psiche uidendo perderet & Hero non uidendo pe
 risset, Nec referam uirginali figmento Aricinam lu=
 sam uiraginem, dum quæreret Iuppiter quod magis
 esse uelit quā fuerat. Mutatas itaq; uanitates ma=
 nifestas cupimus, non manifesta mutando fuscamus,
 ut senior deus hincitatus exerceat & sol fulgoris igne
 deposito malit anilibus exarari rugis quā radijs.
 Certos itaq; nos præstolamur rerū effiētus, quos re=
 pulsos mendacis Græcie fabuloso cōmento, quid my=
 sticū in his sapere debeat cerebrū agnoscamus. Tum
 illa: Vnde hæc tibi, inquit, homuncule tanta ignorantiæ
 scientia? Vnde etiam ratū ordinē ignorandi? Dum
 enim seculis intacta requiris, ostēdis te sapiētē scire
 quod nescis

quod nescis. Cui ego: Si his quibus ignorare aliquid contigit, ne ipsum quidem nescire suum scire contigerit, quanto satius eis erat etiam non nasci contingere, quam nasci inefficaciter uiuere. Primum itaque ego sciētię uestrę subulū puto, scire quod nescias. Ad hæc illa. Tam secretis mysticisq; rebus uicaciter pertractādis, ampliora sunt autoritatū querenda suffragia. Neq; enim quippiam ludicrū queritur, quo ludibundo pede metrica uerborū cōmōda sartiamus, sudor hic hoc opus est palestrātis ingenij, ne tā magnifici assumptis moleis operis ipso ferē medio conaminis impetu, uiuacissimis destituta uanescat tractatibus, ergo erunt nobis Philosophia atq; Urania cœlestis adiutrices operis a seiscēdę. Nec enim deerit tuis lasciuens amica solatijs, ut dum te mysticę artes anhelū tractādo reddiderint, tu te in a satyra ludentē excipiat. *Quæso, inquit, munificē largitas ne tuis istā tuam satyrā, cuius me dudū uadatum amore prædixeras temere credas nostris penatibus.* Tam et enim libens zelo fortius sum ex affectu cōiugium, ut si hanc suis oblucentē ut pellicē uoluptatibus domo repererit, ita sulcatis ungue genis in Hebriconē remittat necesse est, quo eius diluēdis uulneribus Gorgonei ipsius fontis nequaquā fluenta sufficiāt. Tum illa cachinnum quassans fragile, colliso bis terq; palū palmulę femore, nescis (inquit) Fulgenti rudis

accola

accola Peridū, quantū satyrā matronę formident. Licet mulierū uerbalibus undis & causidici cedāt, nec grammatici mutant, rhetor taceat, & clamorē præco cōpescat. sola est que modum imponat furentibus, licet Petroniana subit Albutia, hac etenim alius dente, & Plautinæ satyrę dominatus obdormit, & Sulpicillæ Aufonianę loquacitas deperit, Salustianęq; Symphonię, quāuis præsens sit cantilena, melos cantandi raucēsit.

Soluerat igniuomus mundi regione peracta
 Quidrupes, gelidūq; rotis tepefecerat orbem
 Rector, & auratis colla spoliabat hibernis,
 Iam Phœbus disiungit equos, iā Cimthia iungit
 Quasq; soror iūquit, frater pede tēperat undas.
 Tū nox stellato mundū circumlita peplo,
 Cerula rorigenis pigrescere iusserat alis,
 Astrigeroq; nitens diademate luna bicornis
 Bullatū biuugis cōscenderat æthera tauris.
 Iam simulachra modis mentis fallentia plastis,
 Mollia falsidicis replebant stramina signis.

Et ut in uerba paucissima conferam, nox erat. Cuius nomen noctis iam dudū oblitus, ut insanus uates uersibus delirabam, dum subito agrestis illa, quā dudum uideram

videram hospita oborto impetu cubiculariam impulsam
 fores irrupit, utopinaterq; me iacentem reperiens,
 marceſcit languore somni lepidi lumina, rapido atq;
 admodū splendefice intermicanti quodā sui uultus co
 ruscamine pepulit. Erat enim ultra ſolitum eminens
 mortalitatis aſpectū, deniq; pigre adhuc quietis in
 dicium rovatæ naribus ructuantē repetina oſſij crepi
 tatione turbauit. Hæc præibat ſtorali laſciuens nigri
 cula petulantia, Hædera largiore circumflua improbi
 uultus & ore cõtumeliarum ſarcinis grauido. cuius
 byronicū lumen tã rimabunda uernulitate currebat,
 quo mentes etiam abſtruſas temulentis inſcriptioni
 bus depinxiffet. Muſæ enim latera ſarciebant altrin
 ſecum duæ, quarū dexterior uerecunda quodã maie
 ſtate ſubnixæ elatæ frontis Polymnia argenteis aſtro
 nã purgauerat margaritis, cuius phaleratum exoticis
 diadema carbunculis corniculata luna ſinuatio de
 primebat, ac cerulanti peplo circumlita hyalinæ cani
 tatem ſphere offeo ſaſtigatus tigillo uerſabat niſus
 itaq; luminis. Tã elatã contēplatione cœlitus erigeba
 tur intuitus, quo penè foribus ſuperna intuens pollicē
 miſiſſet. Leuicomes lateris reſugo quodã contēplati
 ſecretior humanos intuitus uelamine quodam arca
 no mitabat, huius ninguida canis albentibus nitebat ca
 ſeries, rugaq; criſſato multiplici ſuperatio ranciañ ſe
 quiddã

quiddam conſopire promitebat. Tardior inceſſus
 erat, & ipſa ponderationis grauedine uenerandus.
 Tunc Caliope provinciam loquacitatis ingreſſa, his
 te, inquit, Fulgēti iutricibus ſpoponderam largitum.
 Quarū ſequax ſi fueris celeriter raptum ex mortali
 cœleſtem efficiet, aſtrisq; non ut Neronē poëticiſ
 laudibus, ſed ut Platonem myſticis interſererent ra
 tionibus. Neq; enim illos de his expectas aſſectus,
 quos aut poëma ornat, aut deſlet tragœdia, aut ſpi
 rat oratio, aut cachinnat ſatyra, aut ludit comœdia,
 ſed in quibus Carneadis reſudat elleborū, & Platonis
 auratū cloquiū & Ariſtotelis ſylogiſmaticū uerbi
 loquium. Nunc itaq; pande mentis cubiculū & aurium
 fiſtulis, audito nuntio mētibus intronitte, quod exci
 pis, ſed enerua totum mortale, quod tibi eſt, ne tam
 ſacrati ſeries dogmatis ſcrupuloſis rite nō reſideat
 penetralibus. Ergo nunc de deorū primum natura,
 unde tanta male credulitatis lues ſtultis mentib; ino
 leuerit, edicamus. Quāuis enim quidã ſunt, qui ſpre
 ta capitis generoſitate, eretinis atq; archadiciſ ſen
 ſibus glandiū quippiã ſapiant, atq; eorū altiori ſtult
 iticiæ nubilō ſoporata caligētur ingenia, tamē nequa
 quã apud humanos ſenſus niſi ſortuitis cōpulfationi
 bus moti naſcūtur errores, ut etiã Chryſippus de ſã
 ſcribēs ait: Compulfatiōibus lubricis uoluntur
 incertus

incurfus. Itaq; primū omiſſo circuitu, unde idolum tractum ſit, edicamus.

Vnde Idolum dicitur. 1.

Diophanes Lacedæmonū autor libros ſcribit antiquitatū XIII in quibus ait ſyrophanē Aegyptiū familia ſubſtantiāq; locupletem filiū genuiſſe, quem uelut enormis ſubſtantiæ ſucceſſorem ineffabili ultra quā paternitas exigebat affectu erga filiū deditum. Iſq; dū aduerſis fortunæ incurſibus rapi peretur, patri crudele geminæ orbitatis dereliquit elogium & ut poſteritati perpetuale ſuffragiū deneget, & ſubſtantiæ propagandæ ſubitā interceptionē obijceret. Quid igitur faceret aut fœcūda paternitas hac ſterilitate damnata, aut felix ſubſtantiā in ſucceſſione curata. Parū erat nō habere, quod habuit, niſi etiā eſſet, qui obtineret quod reliquit. Deniq; doloris anguſtia, quæ ſemper inquirit neceſſitatis ſolatiū, ſibi ſimulacrū in ædibus inſtituit. Dum q; triſtitie remediū quærit ſeminariū potius doloris inuenit, neſciens quod ſola ſit medicina miſeriarū obliuiſ, fecerat enim ille unde luctus reſurrectionis indies adquiret non in quo luctus ſolatiū inueniret. Deniq; idolum dictū eſt idodinū, quod nos latine ſpecies doloris dicimus.

dicitur. Namq; uniuerſa familia in domini adulationem, aut coronas plectere, aut flores inferre, aut odoramenta ſimulachro ſuccendere conſueuerat. Nō nulli etiam ſeruorū culpabiles, domini furiam euitantes, & ad ſimulacrū profugi ueniā merebantur, & quaſi ſalutis certiſſimo collatori, florū aut thuris offerrebant munuſcula, timoris potius effectū quā amoris affectū. Deniq; huius rei nō immemor & Petronius ait: Primus in orbe deos fecit timor. Nam & Mintanor muſicus in Cromatopion libro muſicæ artis quæ ſcripſit ait: Domini doloris quem prima compunctio humani ſinxit generis, exim inueteratus error humanis pedetentim conſertis diſciplinis baratro quodā ſeue crudelitatis prolabitur.

Locus iſte
cili petron
i copulca

Fabula Saturni. 2.

Saturnus Pollucis filius dicitur, Opis maritus ſenior, uelato capite ſalcem gerens, cuius uirilia abſciſſa & in mare proſecta Venerem genuere. Itaq; quid ſibi de hoc philoſophia ſentiat audiamus. Tum illa Saturnus primus in Italia regnum obtinuit, hicq; per annonæ prærogationem ad ſe populos attrahēs a ſaturando dictus eſt Saturnus; Opis quoq; eius uxor eo quod opem eſuriētibus ferret edicta eſt. Pollucis

Saturnus a ſaturando dicitur. Sive a ſerendo.

etiam ſi

Opis quæ opem eſuriētibus ferret.

Iupiter quæ uiuans pater. ſatiant. i. diuin. inſt. c. 11. et Picere

lib de Natura deor. unde Lactantius.

etiam filium siue à pollendo siue à pollucibilitate, quã nos humanitatem dicimus, unde & Plautus in comœdia Epidici ait: Bibite, pergræcamini pollucibilibiter. Vellato uero capite ideo fingitur, quod omnes fructus foliorum obnupti tegantur umbraculo. Filios uero suos comedisse fertur, quod omne tempus quod ducit gignit consumit. Falcem etiã fert non immerito, siue quod omne tempus in se uergat ut curuamina falciũ, siue propter fructum: Vnde etiã & castratus dicitur, quod omnes fructuum uires abscisse, atq; in humoribus uiscerum ueluti in mare proiectæ, sicut illic Veneremita & libidinem gignant necesse est. Nam & Apollonophanes in Epico carmine scribit, Saturnũ quasi sacerã $\nu\sigma\mu$, $\nu\sigma\varsigma$ enim græce sensus dicitur aut satorẽ, $\nu\sigma$ quasi diuinum sensum createm omnia, cui etiam quatuor filios subiiciunt, id est, primum Iouem, secundum Iunonem, tertium Neptunũ, quartum Plutonem, & quasi Poli filium quatuor elemẽta gignentem, id est, primum Iouem ignẽ, unde & Zeus græce dicitur Zeus, enim græca significatione siue uita, siue calor dici potest, siue quod igne uitali animata omnia dicerentur, ut Heraclitus uult, siue quod hoc elemẽtum caleat. Secundũ Iunonem quasi aërem, unde $\eta\epsilon\alpha$ græce dicitur, & quamuis aërem masculinum ponere debuissent, tamen deo soror est Iouis, quod hæc duo elemẽta sibi sunt ualde con-

ualde consortia. Ideo Iouis & coniungem quod maritatus aër igne feruescat. Nam & Theopompus in Cipriaco carmine & Hellanicus in Dios Philologia, quã descripsit ait: Iunonẽ ab Ioue uinctã catenis aureis, & deprauatã incudibus ferreis. Illud nihilominus dicere uolentes quod aër igni cœlesti cõiunct: or duobus deorsum elementis misceatur, id est, aquæ & terræ, quæ elemẽta duobus superioribus grauiora sunt.

Fabula Neptunni

Neptunum uero tertium aquarum uoluere elemẽtum, quem ideo græci etiam Posidonã nuncupant quasi, $\omega\sigma\iota\omega\upsilon\epsilon\iota\delta\alpha\eta\eta\upsilon$, quod nos latine facientem imaginẽ dicimus, illa uidelicet ratione quod hoc solũ imagines in se formet spectantium, quod nulli alij ex quatuor competat elemẽtis. Tridentẽ uero ob hæc rẽ ferre pingitur, quod aquarum natura triplici uirtute fungatur, id est, liquida, foecunda, potabili, hinc & Neptuno Amphitritẽ in cõiugium deputant, & $\mu\epsilon\tau\epsilon$ enim græce circũ circa dicimus, eo quod omnibus tribus elemẽtis aqua cõclusa sit, id est, sit in celo, sit in aere, id est, in nubibus, & in terra, ut sunt fontes & putei.

B Fabulã

Fabula Plutonis.

Quarū etiam Plutonē dicunt terrarum præ-
sue. Plutos enim græcè diuitiæ dicuntur, solis
terris credentes diuitias deputari. Eūc etiā tenebris
addictum dixere, quod sola terre materia sit cūctis
elementis obscurior. Scepterū quoq; in manu gestat
quod regna solis competant terris.

Fabula de Tricerbero.

Tricerberū uero canē eius subijciunt pedibus,
quod mortaliū iurgiorum inuidiæ ternario cō-
stetur statu, id est, naturali, causali, accidentali. Natura
le est, odiū, ut canū leporum, luporū & pecudum, ho-
minū & serpentū. Causale est, ut amoris zelus atq;
inuidiæ. Accidentis est, quod aut uerbis casualiter ob-
oritur, ut hominibus, aut comestiones propter, ut iu-
mentis.

Fabula de Furijs.

Hic quoq; etiam tres furias deseruire dicunt,
quarum prima est Alecto, Alecto enim græcè
impauabilis dicitur. Alia Tisiphone, Tisiphone autē
quasi

quasi τῆστω φώνη, id est, istarū uox. Tertia Mega-
ra, Megera enim est, quasi μεγὰ ἐπις, deest, magna
contentio. Primum est ergo non pausando furiam
concupere. Secundū est in uocem erumpere. Tertium
iurgium protelare.

Fabula de Fatis, sive fati.

Tria etiam ipsi Plutoni destinant fati, quarū pri-
ma Clotho, secūda Lachesis, tertia Atropos. e
Clotho enim græcè uocatio dicitur. Lachesis uero
fors nuncupatur. Atropos quoq; sine ordine dicitur.
Hoc uidelicet sentire uolētes, quod prima sit natū-
tatis euocatio. Secūda uitæ fors quemadmodū quis ui-
uere possit. Tertia mortis cōditio quæ sine lege uenit.

Fabula de Harpijs.

Harpia etiam tres inferis Virgilius deputat,
quarū prima Aello, secūda Ocypite, tertia Ce-
leno. Harpia enim græcè rapina dicitur. Ideo uir-
gines, quod omnis rapina arida sit & sterilis. Ideo plu-
mis circū datæ, quia quicquid rapina inuaserat celat.
Ideo uolatiles, quod omnis rapina ad uolandum sit
celerissima. Aello enim græcè, quasi ἔλωυ ἄλλωυ, id est,
B 2 alienū

alienum tollēs. Ocypite, id est, citius auferens. Celæñā uero græce nigrū, unde et Homerus prima Iliados rapso dia αὐτῆς τοῖς αἵμα καλαίνον ἑρωήσας περι δόρυ, id est, statim niger tuus sanguis emanabit per meam hastam. Hoc igitur signare uolentes, quod primū sit alienum concupisci, secundum concupita inuadere, tertium celare quod inuadit.

Fabula de Proserpina.

Plutoni quoque nuptā uolūt Proserpinam Ceres filiam, Ceres enim græce dicitur gaudiū, et ideo illam frumenti deā esse uoluerunt, quod ubi plenitudo fructuū sit, gaudia semper superabūdent necesse est. Proserpinam uero quasi segetem uoluerunt, id est, terram radicibus proserpentem, ut etherate græce dicitur. Hecaton enim græce centū sunt, et ideo hoc illi nomen imponunt, quia centuplicatum Ceres proficit fructum.

Fabula Cereris. 16.

Hanc etiam mater cum lampadibus raptā querere dicitur, unde et lampadum dies Cereri dedicatus est, illa uidelicet ratione quod hoc tempore cum

re cum lampadibus, id est, cum solis seruore seges ad metendum cum gaudio requiratur.

Fabula Apollinis

Apollinem solē dici uoluerunt. Apollon enim græce per dens dicitur, quod seruore suo omnem succum uirentium decoquendo perdat herbarum. Hunc etiam diuinationis deū uoluerūt, siue quod sol omnia obscura manifestat in lucē, seu quod in suo processu, et occasu eius orbita, multimodos significationē monstrat effectus. Sol uero dicitur aut ex eo, quod solus sit, aut quod solite per dies surgat et occidat. Huic quoque quadrigā scribunt illā ob causam, quod aut quā adscripserunt, id est, Eritreus, Acteon, Lampos, Philogeus. Erythreus græce rubens dicitur quod a matutino sol lucis mine rubicundus exurgat. Acteon splendens dicitur quod tertiæ horæ momentis uehementis insistetur. Lucidior fulgeat Lāpos uero dum ad umbilicum diei centratum conscenderit circulum. Philogeus græce terram amans dicitur, quod hora nona procliuior uergens occasibus pronus incumbat.

Fabula de coruo 12.

IN huius etiam tutelam coruum ponunt, siue quod solus cōtra rerū naturā in medijs ipsis æstiuis seroribus ouiperos pullulet fœtus. Vnde & Petronius:

Sic contra rerum nature munera nota,

Coruus maturis frugibus oua refert.

Siue quod in Horoscopicis libris secundum Anaximandrum, siue etiam secundum Pindarum solus inter omnes aues, significationes habeat uocum.

Fabula de Lauro. 13.

IN huius etiam tutelā Laurū ascribunt, unde etiam eum amasse Daphnen dicunt Penei fluminis filiam, & unde laurus nasci posset, nisi de fluuijalibus undis? Maxime quia & eiusdem Penei fluminis ripæ lauro abundare dicitur. At uero amica Apollinis ob hanc reuocitata est, quia illi, qui de interpretatione somniorum scripserunt, ut Antiphon Philocrus, & Artemon, & Serapion Ascalonites promittant in libris suis, Laurū si dormientibus ad caput posueris, uera somnia esse iusuros.

Fabula de nouem Musis 14.

Hic etiā Apollini nouē depuāt musis ipsumque decimū musis adiiciūt, illa uidelicet causa quod humane

humane uocis decem sint modulamina, unde cum decachorda Apollo pingitur cythara. Sed & lex diuina decachordon dicit psalterium. Fit ergo uox quatuor dēibus ecōtra positis, quos lingua percussit, è quibus si unus minus fuerit, sibilū potius quā uocē reddat necesse est. Duo labia uelut cymbala uerborū comoda modulantia, Lingua ut plectrum quæ curuamine quodam uocalem format spiritum, Palatum cuius concavitas profert sonum. Gutturis fistula, quæ tereti meatum spiritalem præbet excursu, Et pulmo, qui uelut aceruus follis concepta reddit ac reuocat. Habes ergo nouem Musarum uel Appollinis ipsius redditā rationem, sicut in libris suis Anaximander Lampfacenus, & Leophantes Heracleopolites exponunt quod & alij firmant, ut Pisander Physicus, & Euxemenes in libro Theologomenon. Nos uero nouē Musas doctrine atque scientiæ dicimus nodos, hoc est prima Clio, quasi prima cogitatio discēdi, Cleos enim græce fama dicitur, unde & Homerus: ἠμείω δὲ κλέε & οἶον ἀκρομεν δὲ τῆς ἄμεν, id est, solā famam audiuimus Et in alio loco: τὴν κλέε & εὐρυκλέε ἐλλὰ δ' αὖ καὶ μὲ σὸρ ἄγγυ & quomam nullus scientiam querit nisi in qua fame suæ protelet dignitatē, ob hanc reū prima Clio appellata est, id est, cogitatio quæ redat scientiæ. Se-

cunda Euterpe, quod nos latine bene delectans dici-
 mus, quod primum sit scientiam querere, secundum
 sit delectari quod queras. Tertia Melpomene quasi
 melecte npiomene, id est, meditatione faciens permane-
 re, ut primum uelle, secundum desiderare quod uelis,
 tertium instare meditatio ad id quod desideras. Quar-
 ta Thalia, id est, capacitas, uelut fiducatur, τῆς θῆ-
 λαίας, id est, ponēs germina. Unde et Epicarmus Co-
 micus in Diphilo comœdia ait: θελοῦσ' ἢ ἐλεῖται
 βάλ' ἢ μὲν ἐτεταξεν, id est, germen dum non uidet fa-
 t Poly mes cōsumit. Quinta Polymnia, quasi πολὺ μνήμων,
 hy- id est, multa tam memoriam faciens dicimus, quia post
 mnia capacitate est necessaria. Sexta Erato, εὐρω δμοιορ,
 quod nos latine inueniens simile dicimus, quia post sci-
 entiam et memoria iustum est, ut aliquid simile et de suo
 inueniat. Septima Terpsichore, id est, delectans instru-
 ctione, unde et Hermes in Opimadre libro ait ἀκρο-
 τερὰ φησὶ καὶ λέει το σῶμα, id est, absq; instructioe
 esca et uacuo corpore, ergo post inuentionem oportet
 et te eiam discernere ac diiudicare quid inuenias.
 Octaua Urania, id est, coelestis, post diiudicatione enim
 est, eligis quid dicas, quid despuas. Eligere enim utile,
 caducumq; despucere, coeleste ingenium est. Nona Cal-
 liope, id est, optima uocis, unde et Homerus ait: θεῶν
 ὀπ' ὀφωνησάτης, id est, dea uocem clamantis, ergo hic
 erit ordo

erit ordo. Primum est uelle doctrinam. Secundum est de-
 ctari, quod uelis. Tertium est instare, ad id quod de-
 ctatus es. Quartum est capere id quod instas. Quintum
 est memorari quod capis. Sextum est inuenire de tuo
 simile, ad id quod memineris. Septimum est iudicare
 quod inuenias. Octauum est eligere de quo iudicas. No-
 num bene proferre quod elegeris.

15 Fabula Phaëtonis.

Hic etiam cum Clymene nympha coicens Phaë-
 tonta dicitur genuisse, qui paternos currus as-
 sectans sibi atq; mundo concremationis detrimenta
 conflauit. Semper ergo sol cum aqua coicens aliquos
 fructus gignat necesse est, qui eo quod terris exiliētes
 appareant Phanontes dicuntur, phænon enim græce
 apparens dicitur, qui quidem fructus ad maturitatem
 sui solis ardorem querāt necesse est, quo accepto om-
 nia feruoris incendio consumantur, huius etiam soro-
 res Arcthusa, Lampetusa, quæ gemmeis ac translucen-
 tibus fraterna deplorant guttis incendia, succināq;
 diruptis iaciunt inaurata cortibus. Soror etiam to-
 tius germinis arbor est, quæ una eademq; feruoris
 humorisq; inegalitate gignitur. Itaq; istæ arbores, quæ
 succinum sudant, dum maturis frugibus solis feruor tor-
 rentibus ipsis iunio, multoq; mensibus incendiosior, cā
 B 5 cri atq;

cri atq; Leonis tetigerit metas, tunc iste arbores estu
ualido fisis cortiabus succū sui liquoris in Eridano
flumine aquis durandum emittunt.

De Tripho, sagittis & Pythone. 16

His Triphum quoq; Appollinis adijcunt, quod
sol & præterita nouerit, & præsentia cer-
nat, & uisurus sit futura. Arcum uero huic sagittasq;
conscribunt, siue quod de circulo eius radij in modum
sagittarum exiliant, seu quod suorum radiorum mani-
festatione omnem dubietatis scindat calignē, unde
etiam Pythonem sagittis interemisse fertur. Pytho
enim græce credulitas dicitur, & quia omnis falsa cre-
dulus, sicut serpentes, luce manifestante deprimuntur,
Pythonem eum interemisse dicunt.

Quare sine barba dicitur cum pater dicatur.
Quia occidendo & renascendo semper est iuuenior,
siue quod nunquam in sua uirtute deficiat, ut luna,
quæ crescit & minuitur.

Fabula Mercurij. 17

Si furtis præfuerit dij non erat opus criminibus
iudicem, ex quo culpæ habuere coelestē auctore.
Mercuriū

Mercurium dicunt præfuisse negocijs uirgam si ren-
tem serpentibus nexam, pēnatis quoq; talaribus præ-
ditum. Hunc etiam internuntiiū furatrinumq; deum.
Quid sibi uero huius nominis atq; imaginis significa-
tio differat edicamus. Mercuriū dii uoluerunt quasi mer-
cium curā. Omnis ergo negotiator dii potest Mercuri-
us.

Quare pennas,

Pennata uero talaria quod negociantium pedes
ubiq; pergendo quasi pennati sunt.

Quare Virgam.

Virgam uero serpentibus nexam ob hoc adijcunt
quod mercatoribus det aliquando regnū ut sceptrū,
& uulnus ut serpentium.

Quare Galerum & Gallum.

Galero enim cooperto capite pingitur, quod om-
ne negotium sit semper absconsum. Gallum quoq; in
eius ponūt tutelā, siue quod omnis negotiator semp
inuiulet, seu quod ab eius cantu surgant ad peragen-
da negotia.

Quare Hermes.

Hermes quoq; dii ur græce ἑρμῆς, id est, quod
nos latine differere dicimus, illa uidelicet causa, quod
negociatori linguarum sit discretio necessaria, utraq;
enim regna permeare dicitur superna atq; inferna,
quod modo uentis in altum nauigans currat, modo
demersus

demosus inferna tempestatibus appetat.

Quare fur, quare celer dicitur.

Hunc etiam deum furti ac præfulem uolūt, quod nihil interfit inter negociantis rapinam, atq; perurium, furantisq; deierationem ac raptum. Stellā uero quæ Stilbos græce nuncupatur, quam ei Pagani ascribunt, ex quo etiam diei nomen inuenere, tantum cælior planetis omnibus currit, ut septima diei suos permet circulos, quod Saturnus XXIIII annis & Iuppiter XII possunt, unde etiam Lucanus ait: *Mo- uiq; celer Cyllenius hæret.*

Quare Argum occidisse dicitur.

Deniq; etiam Argum luminum populositate conseptum intermisse fertur, dum oculorum immensam unius corporis segetem ubiq; uia circūspeditione florentem singularis uulneris recursum falci ferro messuisset curuamine. Quid sibi ergo tam fabulosum Græciæ cōmentum uelut nisi quod etiam centū custodes totidemq; astutos sine negociatione uagos, unde & *orgas* græce uagus dicitur, & furantis astutia & negociantis circumuencit astuta, falsataq; cautela. Solet igitur alludere his speciebus & honeste mendax Græcia, & poetica garrulitas semper de falsitate ornata phaleratior, ut & *Danaë*, hymbre aurato corrupta est, non pluuia sed pecunia.

Fabula

Fabula de Ganymede.

ET raptum Ganymedem aquila non uere uolucris sed bellica præda. Iuppiter enim ut *A-nacreon* antiquissimus autor scripsit, dum aduersus *Titanas*, id est, Titani filios qui frater Saturni fuerat bellum assumeret, & sacrificiū cælo fecisset in uictoriae auspiciū, aquila sibi adesse prosperum uidit uolatum, pro quo tam felici omine præfertim, quia, & uictoria consecuta est, in signis bellicis sibi aquilā aureā fecit, tutelæq; suæ uirtuti dedicauit, unde & apud *Rom.* uos huiuscemodi signa tracta sunt. *Ganymedē* uero bellando his signis præcūtibus rapuit, sicut *Eu-ropam* in tauro rapuisse fertur, id est, in nauem tauri picturā habentem, & *is idem* in uacca similiter nauim huiuscemodi picturæ, deniq; ut hoc certius esse cognoscas nauigium *Isidis* *Aegyptus* colit.

10. Fabula Persei & Gorgonon.

Perseū ferūt *Meduse* *Gorgones* intersectorē. *Gorgōes* uoluerē dici tres, quarū prima *Stheno*, secūda *Euriale*. Tertia *Medusa*, quarū quia fabulā *Lucanus*, & *Liuius* scripserūt poetæ grāmaticorū scholaribus rudimentis admodum celeberrimi, hanc

fabulam

fabulam referre superfluum duximus. Theocritus antiquitatum historiographus refert Phorcum fuisse regem, qui tres filias locupletes dereliquit. Quarum Medusa maior quæ fuerat locuples, regnumq; incolendo, fructificandoq; ampliauerat, unde & Gorgon dicta est, quasi Georgon. Nam georgi græce agricultores dicuntur. Serpētino uero capite ideo dicta est quod astutior fuerit, cuius regnum opimum Perseus inuadens ipsam quidem interemit, ideo uolaticus dicitur, quod naubus uenerit, Cuius capite, id est, substantia ablata ditior factus, non parua regna obtinuit. Deniq; & Atlantis regnū inuadens, quasi per Gorgonis caput, id est, p substantiā eius eū in montem fugere compulit. Vnde in monte conuersus dicitur esse. Tamen quid hac sibi tam subtili sub imagine ornatrix Græcia sentire uoluerit edicamus: Gorgonas dici uoluerūt tres, id est, tria terroris genera. Primus quippe terror est, qui mentem debilitat, secundus qui profundo quodam terrore mentem spargit, tertius qui non solum mentis intentum, uerum etiam caliginem ingrit uisus, unde & nomina tres Gorgones acceperunt. Stheno enim græce debilitas dicitur unde & Asteniam infirmitatem dicimus. Secūda Euriale, id est, lata profunditas, unde & Homerus πάλυ' ἐὺ γὰρ, id est, Troiā latas uias habentē. Itaq; Medusam

ausam quasi μὴ ἰδῆσθαι, quod uideri non possit. Hos ergo terrores Perseus adiuuante sapientia interfecit. Ideo auersus uolat quod uirtus terrorem nunquam aspicit. Speculum ergo ferre dicitur quod omnis terror non solum in corde, sed etiam in figura transeat. De sanguine eius nasci fertur Pegasus in figurā famæ constitutus. Virtus enim dum terrorem amputauerit, famam generat unde uolare dicitur quia fama est uolucris. Vnde & Tiberianus: Pegasus hiniēs transuolat æthram. Ideo & musis fontem ungula sua rupisse fertur, quod Musæ ad describendū famam heroum, aut sequantur piorum dicta, aut indicent antiq; quorum gesta.

20. Fabula Admeti & Alcestes.

Sicut nihil benigna superius coniuge, ita nihil in festa crudelius muliere. Quanto enim sapiens pro uiri sui salute suam opponit animam pignori, tanto maligna ad mariti mortem etiam suam reputat nihili. Ergo coniunx quantum iure coniunctior, tantum est aut morū dulcedine mellea, aut felle malitiæ toxica. Est quippe aut perpetuale refugium, aut perenne tormentum. Admetus rex græciæ Alcestem in coniugio accepit, cuius pater edictū proposuerat, ut si quis duas feras sibi dispares suo currui iungeret, ipse illā in coniugio

in coniugio accepisset. Is igitur Admetus Apollinem atq; Herculem petijt, & ei ad currum leonem & aprum iunxerunt. itaq; Alcesten in coniugio accepit. Cumq; in infirmitatem Admetus decidisset, & mori se comperisset Apollinē deprecatus est. Ille uero dixit se ei aliquid non posse prestare, nisi si quis se, de eius propinquis ad mortem, pro eo uoluntarie obtulisset, quod uxor fecit. Itaq; Hercules, dum ad Tricerberū canem abstrahendum defenderet, etiam ipsam de inferis leuat. Admetum posuere in modū mentis, ideo Admetus nuncupatus est, quasi quem adire poterit metus. Hic itaq; in coniugio Alcesten desiderat. Alce enim græce præsumptio dicitur, unde & Homerus ait; ἀλλὰ οὐκ ἐστὶ βίη φρεσὶν οὐδέ τις ἀλνῆ, nō est aliqua uirtus in mentibus, neq; aliqua præsumptio. Ergo mens præsumptionē sperans sibi cōiungi, duas feras suo currui subiungat, id est, suæ uitæ duas uirtutes asciscat animi, & corporis. Leonem ut uirtutem animi, aprum ut uirtutem corporis. Deniq; & Apollinem & Herculem sibi propiciet, id est, sapientiam & uirtutem. Ergo præsumptio semetipsam ad mortem pro anima obijcit, ut Alceste, quā præsumptionē quamuis in periculo mortis deficientem, uirtus de inferis reuocat, ut Hercules fecit.

Libri primi finis.

FVLGEN-

TII EPISCOPI CARTHAGI

nensis Mythologiarum ad Catum Presby

terū Carthaginiensem, Liber

Secundus.

Tudens mi domine tuo reucrendo imperio, meam stultitiam uelut nauis frago cōmisi, iudicio bifida ambiguitate suspensus, utrum ne lector quilibet laudet cōstructa, aut destruat laborata, sed quia nullatenus hæc nostrū aut nomen extollunt, aut crimen officiunt, illo uidelicet pacto, quod si ab his lector melius sapit deum præferat, qui meliora concessit. Sin uero ab his minus aliquid desipit, ipsum præferat, qui ista contribuit, ergo & hæc non nostra sunt, sed eius donum, & quæ ampliora eueniūt, non hominis, sed diuinum est largimentū. Sicut enim liuoris nota est silere quod noueram, ita crimen non est enarrare, quod senserā. ergo si his amplius sapis, lauda mentem purissimam, quæ quod habuit non negauit, sed si hæc ante nescieras, habes arenam nostri studij ubi tui exerceas palæstram ingenij.

C

Fabu'.

Fabula de iudicio Paridis.

Philosophi tripartitam humanitatis uocauerunt esse uitā, ex quibus primā theoreticam, secundam practicam, tertiam philargicā uoluerunt, quas nos latine cōtemplatiua n, actiuam, uoluptariam nuncupamus, ut etiam propheta ait: Beatus uir qui non abiit in consilio impiorum, & in uia peccatorum non stetit, & in cathedra pestilentie non sedit, id est, non abiit, non stetit, nō sedit. Prima igitur contemplatiua est, que ad sapientiam, & ueritatis inquisitionem pertinet, quā apud nos episcopi, sacerdotes, ac monachi, apud illos philosophi gerunt. Quos nulla lucri cupiditas, nulla furoris insania, nullum liuoris toxicum, nullus uapor libidinis, sed tantum indagandę ueritatis cōtemplandęq; iustitię cura macerat, fama ornat, pascit spes.

Secunda actiua est, que tantū uite cōmodis anxiat, ornatus petax, habendi infatiata, rapiēdi cauta, seruandī sollicita geritur, plus enim quod habeat cupit, quā quod sapiat querit, nec cōsiderat quod expediat ubi intercedit quod rapiat. Deniq; ideo non perstat stabile, quia non uenit honeste. Hęc enim uitā penes antiquos aliqui tyranni, penes nos mundus omnis gerit. Voluptaria uero uita est, que libidini tantummodo nox

no noxia, nullum honestum reputat bonū, sed solam uitę appetens corruptelā, aut libidine molitur, aut homicidijs cruentatur, aut rapina succenditur, aut liuoribus rancitur. Sed hoc penes illos Epicurei ac uoluptarij, penes uero nos huiusmodi uitę natura nō crimen est. Et quia bonum nemo gerit, nec nasci bonū licet. Id itaq; considerantes poetę trium dearum pōnunt certamina, id est, Mineruā, Junonē & uenerē, de formę qualitate certātes. Ideo uero Iouē nō posse his iudicare dixere, siue quod p̄sumtū mundi iudiciū ignorabant, siue quia in libertate arbitrij constitutū hominem crederet. Quod itaq; si uelut deus Iupiter iudicasset dānando duas, unam tantūmodo terris uitam dimitteret, sed ideo ad hominē iudiciū trāserunt, cui liberū deligendi debetur arbitriū. Sed bene pastor, quia non ut sagitta certus, & iaculo bonus, & uultu decorus, & ingenio sagacissimus, Deniq; brutū quiddā desipuit, & ut ferarū ac pecudū mos est ad libidinem limaces uisus intorsit, quam uirtutē aut diuitias requisit. Sed quid sibi tres deę de tribus uitarū ordinibus uendicent edicamus.

2. Fabula Mineruę.

Primā uitam theoreticam, quam nos in contemplatiua, aptētis honore dicimus. Ideo de

Iouis uertice natam dicunt, quia ingenium in cerebro positum sit. Ideo armatam quod munita sit. Gorgona etiam huic addunt in pectore, quasi terroris imaginem, ut uir sapiens terrorem contra aduersarios gestet in pectore. Cristam cum galca ponunt ut sapientis cerebrum et armatum sit et decorum. unde et Plaut. in Trinummo ait: Eungino genere est, capite se totum tegit. Triplici etiam ueste subnixa est, seu quod omnis sapientia sit multiplex, seu etiam quod calata. Longam etiam hastam fert quod sapientia longo uerbo percutiat. Triplici etiam ueste, quod omnis sapientia tecta extrinsecus rarius agnoscatur. In huius tutelam etiam noctuam uolunt, quod sapientia etiam in tenebris proprium fulgorem possideat. Inde etiam et conditricem Athenarum eam uolunt. Minerua denique et ἀθανάτη græce dicitur, quasi ἀθάνατος et ἀπλοή, id est, immortalis uirgo, quia sapientia nec mori poterit, nec corrumpi.

Fabula de Iunone. 3.

Iunonem uero actiue præposuerunt uitæ. Iuno enim quasi à iuuando dicta est, ideo et regnis præesse dicitur, quod hæc uita diuitijs tantum studeat. Ideo etiam cum sceptro pingitur, quod diuitiarum regnis sint proxima. Velato enim capite Iunonem ponunt, quod omnes

quod omnes diuitiarum sint semper absconsc. Deam etiam partus uolunt, quod diuitiarum sint prægnaces semper et nonnunquam abortiant. Huius quoque in tutelam ponunt pauum, quod omnis uitæ potentia petax in aspectum sui semper quærat ornatus, sicut enim pauus stellatum caudæ curuamem concuans antè faciem ornet, posterioraq; turpiter nudat. Vnde et Theophrastus ait in moralibus: τὰ ἀλλὰ τῷ ἐπιπλοῦντι, id est, reliqua considera, et Solomoni in obliu hominis nudatio operum eius. Huic etiam Irim quasi arcum pacis adiungunt, quod sicut etiam ille ornatus uarios pingens arcuato curuamine momentaliter refugit, ita etiam fortuna quamuis ad præsens ornata tamen est citius fugitiua.

4. Fabula Veneris.

Tertiam Venerem uoluptariæ uitæ in similitudinem posuerunt. Venerem dici uoluerunt, aut secundam Epicureos bonam rem, aut secundam Stoicos uanam rem. Epicurei enim uoluptatem laudant, Stoici uoluptatem dænant. Isti libidinem colunt, isti libidinem nolunt, unde et ἀφροδίτη dicta est, ἀφρός enim græce spuma dicitur, siue ergo quod sicut spuma libido momentaliter surgat et in nihilum ueniat, siue quod concitatio ipsa seminis spumosa sit. Denique ferunt poete quod ex cæcis

falce Saturni uirilibus atq; in mare proiectis ex indæ
 Venus nata sit. Illud nihilominus respondere uolens,
 poetica uanitas, quod Saturnus græce Cronos dicitur,
 Cronos enim græce tēpus uocatur. Abscissæ ergo
 uires temporis, id est, fructus falce quā maxime atq;
 in humoribus uiscerū uclut in mari proiectæ libidinē
 gignant necesse est: Saturitatis enim abundantia li-
 bidinē creat, unde et Terētius ait: Sine Cerere et
 Libero friget uenus. Hanc etiam nudam pingunt, siue
 quod nudos sibi affectatores dimittat, siue quod libi-
 dinis crimen nunquā cælatum sit, siue quod non un-
 quam nisi nudis conueniat. Huic etiam rosas in tute-
 lam adiiciunt, rosæ enim et rubent et pungūt, ut et-
 tiam libido rubet uerecūdiæ obproprio, pungit etiā
 peccati aculco, et sicut rosa delectat quidē, sed celeri
 motu temporis tollitur, ita et libido libet momenta-
 liter, et fugit perenniter. In huius etiam tutelā co-
 lūbas ponunt, illa uidelicet causa quod huius generis a-
 ues sint in coitu feruidæ. Huic etiam tres Charites a-
 diiciūt, duas ad nos cōuersas, unam à nobis auersam,
 quod omnis gratia nescit subtilem sed ornatū. Hanc
 etiam in mari natantem pingunt quod omnis libido
 rerū patiaturs naufragia, unde et Porphirius in Epi-
 grāntico ait: Nudus cogens Veneris naufragus in pela-
 go. Concha etiā marina pingitur portari quod huius
 generis

generis animal toto corpore simul aperto in coitu mi-
 scetur, sicut tuba in physiologijs refert.

5. Fabula Herculis et Omphales.

P Arcite quæso iudices humanis ardoribus, quid
 enim puerilis aut muliebris sensus in amore ef-
 ficiat, ex quo in libidinis pugna Herculeæ defudat uir-
 tus. Mulieris enim illecebra maior est mūdo, quia quē
 uis idi magnitudo uincere non potuit, libido cōpres-
 sit. Inuasit ergo uirtutem de crimine scēmina quā me-
 reri nō potuit de natura. Hercules enim amauit Om-
 phalen, quæ eū persuasit et coli delicatos eneruare
 contractus, et lasciuienti pollice fusi teretē rotare
 uertiginem. Hercules enim Ἡρακλῆς græce dicitur,
 id est, ἀγλαῶν κλέος: quod nos latine uirorū fortium
 famam dicimus. Vnde et Homerus ait κλέος οἶον
 ἀνόμει: id est, solam famam audiuius. Ideo et Al-
 cei nepos dicitur. Alce enim græce presumptio inter-
 pretatur. Nā et Alcmenam matrē habet quasi ἀλμο-
 διστήρα, quod græce salsugo dicitur. Nam ex ig-
 ne igneus, ut ex Ioue, et ex præsumptione, ut ex Al-
 ceo auo, et ex salsedine sapiētiae, ut ex Alcmena, quid
 superatur ὀμφάλοσ enim græce dicitur umbilicus.

Libido enim in umbilico dominatur mulieribus sicut lex diuina dicit: Non est præcisus umbilicus tuus, Quasi diceret: Non est peccatū tuum amputatū. Nam & matrix illic cathenata cōstringitur, unde & epinephridia eodem loco firmandis fœtibus opponuntur. Ostenditur ergo quod libido quamuis etiam inuictā possit superare uirtutem.

Fabula Caci & Herculis. 6.

Si fumū fures eructuant, quis in uolantem dum negat agnoscat? ergo aut caliginē aut fumum obijcit, ne agnosci possit, aut in fumum uanescit substātia, quod furtiue succedit. Cacus enim Hercules boues furatus esse dicitur, quos cauda in spelunca tractos abscondit, quem Hercules presso guttore interficit. nec nōp enim græce malū dicimus, ergo omnis malitia fumū eructuat, id est, aut quod cōtraria sit ueritati, id est, luci, aut quod acerba sit uidentibus, ut fumus oculis, aut quod semper occultas obscurasq; cauillationes obijciat. Ideo autē & duplex, quod multifōrmis malitia non simplex sit. Triplici etiā modo nocet malitia aut in euidenti ut potentior, aut subtiliter ut falsus amicus, aut occulte ut impossibilis latro. Ideo etiam subtractos boues transuersis ducit uestigijs, quod omnis malig-

nis malignus aliena ut inuadat, transuersa defensionis utitur uia. Ideo & bona Hercules cōcupiscit, quia omnis malignitas cōtraria est uirtuti. Deniq; in spelunca absconditur, quia nunquam aperta malignitas liberiore fronte sit, sed uirtus & malos interficit, & sua uindicat.

7. Fabula Antei & Herculis.

Anteus in modum libidinis ponitur, unde & ἀντιος græce cōtrariū dicimus. Ideo & de terra natus, quod sola libido de carne concipitur. Deniq; tacta terra ualidior exurgit. Libido enim quanto carni cōsenserit, tanto surgit iniquior. Deniq; à uirtute gloriæ, quasi ab Hercule superatur. Nā de negato sibi terræ tactu moritur, altiusq; eleuatus materna nō potuit mutuari suffragia, quo euidenti suæ rei fabulam demonstrasset. Omnē enim mentē dum uirtus in altum sustulerit, & carnalibus eam etiam denegauerit aspectibus, uictrix statim exurgit. Ideo etiā & diu in certamine dicitur desudasse, quia rara est pugna quæ cum cōcupiscentia, uitijsq; congregitur, sicut Plato in moralibus ait: Sapientes uiri maiorem cum uitijs quam cū inimicis pugnam gerunt. Nam & Diognes Cynicus cū dolore ramicū torqueretur, &

uidisset homines ad amphitheatrū concurrentes dicebat: Qualis hominū stultitia, currunt spectare feris homines repugnantes, & me prætereit cū naturali dolore certantē.

Fabula Thyresie. 8.

Thyresias duos serpentes concubentes uidēt, quos cū uirga percussisset in feminā conuersus est iterū post temporis seriem eos cōcumbentes uidit, similiterg; percussis iterū est in pristinā naturam cōuersus. Ideoq; dum de amoris qualitate certamen Iuno & Iupiter habuissent, eū iudicem quasi erunt. Ille dixit tres uncias habere uirū amoris, & nouem feminam. Iuno irata ei lumen ademit. Iuppiter uero ei diuinitatem concessit. Græcia enim quantū superba mendacio, tantū est admiranda cōmento. Thyresia enim in modū tēporis posuere, quasi *βεβρωσσω*, id est æstiuæ preternitas. *βῆρ* enim dicitur æstas, ergo ex uerno tempore, quod masculinū est, quia eodem tempore clausura soliditasq; est germinū, dū cōcuntia sibi affectu animalia uiderit, eaq; uirga, id est, feruoris æstu percussit in feminū sexū conuertitur, id est, æstatis feruorem. Ideo uero æstatē posuere in modū feminæ, quod omnia patefacta eodem tempore suis emergant

emergant folliculis, & quia cōcipiendi duo sunt tempora, ueris & autumnū, iterum cōceptu prohibito ad pristinā redit imaginē. Autumnus enim ita masculino corpore omnia cōstringit, quo cōstrictis arborū uenis uitalis succi cōuertiales transfensas interius struens foliorū maculentā detundat caluitatē. Deniq; duobus dijs, id est, duobus elemētis arbiter queritur igni atq; aëri de genuina amoris ratione certābus. Deniq; iustū præfert iudiciū, In fructificādis enim germinibus dupla aëri quā igni materia suppetit. Aër enim maritat in glebit, & producit in folijs, & grauidat in folliculis, Sol enim maturare tantū nouit in granis. Nam ut hoc certū sit, cœcatur à Iunoue illa uidelicet causa, quod hyemis tempus aëris nubilo caligante nigrescat. Iupiter uero occultis uaporibus cōceptiorem fatim ei futuri germinis subministrat, id est, quasi præscientiam. Nam ob hanc rem Ianus bifrons pingitur, quod & præterita, & futura respiciat.

9. Fabula Promethei.

Nulla querantur ultra terris munimina, dum usq; in cœlū peruenerint furta, aut quæ securitas erit argenti & auri, ubi flāma potuit inuolari, Prometheū aiunt boninē ex luto finxisse, quem quidē in animā

inanimatum atq; insensibile fecerat, cuius opus Minerva mirata spondit ei, ut si quid uellet de celestibus donis ad suū opus adiuuandū inquireret. Ipse nihil se scire ait, quæ bona in celestibus haberentur, sed si fieri posset se usq; ad superos eleuaret, atq; exinde si quid figulinæ congruū cerneret melius inire, id est, propter septem liberales artes, uel propter septē planetas, quæ in aëre currūt oculatus arbiter præsumpsisset. Illa inter oras septēplicis Clypei sublatā celo opificem detulit. Dumq; uideret omnia celestia flammatis animata uegetare uaporibus, clam furulam Phœbeacis applicans rotis, ignem furatus est, quē pectusculo hominis applicans animatū reddit corpus. Itaq; ligatū cū uultri fere iecur perēne præbentem, ut Nicogoras in disthenēthica libro, quē scripsit, primū illū formasse Idolū refert, ex eo quod uultri iecur præbeat, liuoris quasi pingat imaginem, unde & Petronius Arbiter ait: Cui uultur iecur ultimum pererrat, & pectus trahit, intimaq; fibras. Non est, quem tepidi uocant poëte, sed cordis mala, liuor atq; luxus, nam & Aristoxenus in Epimetheiorum libro, quem scripsit, similia, profert. Enim uero Prometheus quasi $\pi\rho\rho\mu\eta\theta\epsilon\iota\alpha\varsigma$, quod nos, latine providentiā dicimus, ex dei providentiā & Minerua quasi celestis sapientiā hominem factū. Diuini uero ignem, quem uoluerit, ani-

luere, animā mōstrant diuinitus inspiratā, quæ apud Paganos dicitur de coelis tracta. Iecur uero Prometheus uultri præbentem, quod nos cor dicimus, quia in corde aliquanti philosophorū dixerūt esse sapientiam. Vnde & Iuuenalis ait: Si leua in parte papillæ nil salit Arcadico iuueni. Deniq; uulturē in modum mundi posuere, quod mundus celeri quadā uoluntate uersetur, & cadauerum nascentiū occidentiūq; perennitate depascitur. Itaq; alitur ac sustentatur diuinæ sapientiæ providentiā, quæ nec ipsa finire nouit, nec mundus cessare ab eius elementis aliquatenus possit. Deniq; Pandoram dicitur formasse. Pandora enim græce omnium mundus dicitur, quod animamunus sit omnium generale.

10. Fabula de adulterio Veneris,

Iuste uel Sol Veneris depalat adulteriū, quatenus solet Luna eius celare secretū. Venus enim cū Marte concubuit, quam Sol inueniēs Vulcano prodidit. Ille adamante cathenas effecit, ambosq; religans dis turpiter iacentes ostēdit, illa dolens quinq; filias Solis amore succēdit, id est, enim Pasiphaën, Medea, Phædrā, Circē, Dircē. Quid sibi de hoc poëtica aliquid garrulitas inquiramus. Perstant nunc in nostra de hac fabula

de hac fabula uita, certa admodum testimonia. Nam uirtus corrupta libidine, sole teste apparet, Vnde Ouidius in Metamorphoseon ait: Videt hic deus omnia primus. Quae quidem uirtus corrupta libidine turpiter catenata seruatoris constructione tenetur. Haec itaq; quinq; solis filias, id est, quinq; humanos sensus luci ac ueritati de ditos, quasi solis scetus hac corrupta la fuscet, ob hanc rem etiam huiuscemodi nomina quinq; ipsis solis filiabus uoluere, primam Pasiphaen ut usum quasi πασιφάειον, quod nos latine omnibus apparentē dicimus. Visus enim reliquos quatuor sensus inspicit, quia et eū, qui clamat uidet, et palpando notat, et degustando aspicit, et odorando intēdit. Secundam Medea, quasi auditū, hoc est, μέδεια ἰδία, quod nos latine nullam uisionem dicimus. Quarta Phedra quasi odoratus, uelut si dicatur φέδροσ ἰδία, quasi afferens suauitatem. Quinta Dirce saporis index quasi δίαρξ ἰδία, quod nos latine acre iudicatus dicimus.

Fabula Vlixis et Sirenum. II.

Sirenus graece tractatoriae dicuntur. Tribus enim modis illecebra amoris trahitur, aut cantu, aut uisu, aut consuetudine, Amantur enim quaedam speciei uenue

si uenustate, quaedam etiam lenoante consuetudine. Quis Vlyxis socij obturatis auribus transeunt. Ipse uero religatus transit. Vlyxes enim graece quasi ὄλωξ ἕβωσ, omnium peregrinus dicitur Et quia sapientia ab omnibus mundi rebus peregrina est, ideo astutior Vlyxes dicitur est Deniq; Sirenas, id est, delectationum illecebras et audiuit et uidit, id est, agnouit et iudicauit, et tamē transiit nihilominus. Ideo quia audite sunt, mortuae sunt. In sensu enim sapientis omnis uoluptatis affectus moritur. Ideo uolatiles, quia mentes amantium permeant celeriter. Inde gallinaceos pedes, quia libidinis affectus omnia, quae habet, spargit. Deniq; et Sirenes dicte sunt σίρηων enim graece traho dicitur.

12. Fabula Scyllae.

Scyllam ferunt uirginē pulcherrimā, quā Glaucus Antedonis filius amauit, quē Circe solis filia diligebat, irataq; Scyllae, fontē in quo lauari solita erat uenenis infecit. Vbi illa descendens ab inguine lupis canibusq; marinis inserta est. Scylla enim graece quas σκύλακος, dicta est, quod nos latine confusionem dicimus, et quid confusio nisi libido est? Quam libidinem amat Glaucus. Glaucus enim graece lusciosus dicitur, unde et glaucomata dicimus caecitatem, ergo

omnis

omnis qui luxuriam amat, cæcus est. Nam & Antea donis filius dictus est. Antea enim græce, quasi antea, quod nos latine cōtraria uisione dicimus, ergo lippitu do ex cōtraria uisione nascitur. Scylla enim in modū ponitur meretricis, quia omnis libidinosa canibus lupisq; inguina sua necesse est misceat. Iuste ergo lupis & canibus mixta, quia nescit sua alienigenis deo rationibus saturare secreta, sed hanc Circe odisse dicitur. Circe, ut antedictum est, manus dijudicatio uel operatio nuncupatur. $\chi\epsilon\pi\alpha\upsilon\ \eta\pi\tau\upsilon$, laborem enim manuum & operationem libidinosa mulier nō diligit, sicut Terentius ait: A labore procliuem ad libidinem accipit conditionem de hinc questū occipit. hanc etiam Vlyxes innocuus transit, quia libidinē sapientiā contemnit.

Fabula Mydæ Regis & Pactoli Fluij. 13.

MYda rex Apollinem petijt ut quicquid tetigisset aurū fieret. Cūq; promeruisset munus in ultionem conuersum est, ceptiq; sui uoti effectu torqueri. Nam quicquid tetigerat aurum statim efficiebatur. Erat ergo necessitas aurea, locuplesq; penuria. Nam & abus & potus rigens auri materia mariorabat. Itaq; Apollinem petijt, ut mala desiderata cōuerteret

cōuerteret. Respōsq; accepto, ut tertio caput sub pacto li fluminis undas subderet. Quo factō, pactolus deinceps aureas arcenas trahere dicitur. Sed euidenter Poëta adluserūt argutā, illa uidelicet causa, quod omnis appetitor auaritiæ, cū omnia precio destinat, fame moritur, quod & Myda rex erat, sed collecta pecuniarū summa, ut Socrates Cizicenus in libris historie scribit, quod omni censu suo Myda rex pactoli fluuiū, qui in mare currere solitus erat, per innumerabiles meatus ad irrigandam prouinciā deriuauit, suaq; expensa auaritia fluuiū fertilem reddidit, Myda enim græce quasi $\mu\alpha\delta\epsilon\pi\epsilon\delta\omega\pi$, id est, nihil sciens. Auarus enim tantum stultus est, ut sibi prodesse non norit.

14. Fabula Vulcani & Mineræ.

Vulcanus cum Ioui fulmen efficeret ab Ioue promissum accipit, ut quicquid uellet præsumeret. Ille Mineruam in cōiugium petijt. Iupiter impetrauit ut Minerua armis uirginitatē defendisset. Dumq; cubiculū introirent certando Vulcanus semē in pauimentum eiecit, unde natus est Erichthonius. Regis enim græce certamē dicitur $\chi\theta\upsilon\pi\ \chi\theta\upsilon\upsilon\sigma$ uero terra nuncupatur, quæ Minerua in cista abscondit, draconēq; custode appposito, Aglauro & Pandora commendauit

dauit, qui primus currū repperit. Vulcanum dici uoluer quasi furie ignem, unde et Vulcanus dicitur, ueluti uoluntatis calor, quasi Βούλιαιππος. Deniq; Ioui facit fulgura, id est, furor em concitat, ideo uero cū Mineruæ coniungi uoluerunt, quod furor etiam sapientibus subrepat, illa uero armis uirginitatem defendit, hoc est, omnis sapientia integritatem morū contra furiam uirtute animi uindicat, unde quidē Erichthonius nascitur. Eris enim græce certamen dicitur, ἄλλοι uero non solū terra quantū etiā inuidia didi potest, unde et Thales Milesius ait, ὁ ἄλλοι δ' ὄφθαλμοῖς ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς, id est, inuidia mundanæ gloriæ consumptio, et quid nam aliud surripientis sapientiæ furor generare poterat nisi certamē inuidiæ? Quod quidem sapientia, id est, Minerva abscondit in cista, id est, in corde celat, et quod Minerva draconem custodē apponit, id est, perniciem, quem quidem duabus commendat uirginibus, id est, Aglauro et Pandora. Pandora enim uniuersale dicitur munus. Aglauro uero ἄγλαυρος, id est, tristitiæ obliuio. Sapiens enim dolorem suū, aut benignitati cōmendat, quæ omnium munus est, aut obliuioni, sicut de Cæsare dictum est: Qui obliuisci nihil amplius quā iniurias soles. Deniq; cum Erichthonius adoleceret quid inuenisse dicitur: nihil omnino currum, ubi inuidiæ semper certamen est.

Vnde uer

Vnde Virgilius: Primus Erichthonius currus et quatuor ausus iungere equos. Inspicite quantū ualeat cū sapientia iuncta castitas cui flammam non deus ualuit,

15. Fabula Dionysij.

Iupiter cum Semele concubuit, de qua natus est Liber pater ad quem cū fulmine ueniēs crepuit, unde pater puerum tollens in femore suo misit. Maroni poetica nutriendū dedit, hic Indiā debellauit, et inter deos deputatus est. Itaq; cū Semele quatuor sorores appellatæ sunt, Ino, Antonoë, Semele, et Agaue. Quid sibi hæc fabula sentiat exquiramus. Quatuor sunt ebrietatis genera, id est, prima uinolētia, secūda rerū obliuio, tertia libido, quarta insania unde et nomina hæc quatuor Bacchæ acceperūt. Bacchæ dictæ sunt quasi uino uacantes. Prima Ino diuos græce, latine uinum dicimus. Secūda Antonoë quasi ἀντονον, id est, se ipsam non cognoscens. Tertia Semele quasi μάλυον quod nos latine corpus solutū dicimus. Vnde et ipsa genuisse Liberum patrem dicitur, id est, de libidine nata ebrietas. Quarta Agaue, quæ ideo insania cōparatur quod caput filij uolenter abscidit. Liber uero pater dictus est, quia uni passio libera mentes faciat. Indos uero uicisse, quod hæc gens ualde sit uino

D 2

de dita

dedita, duobus scilicet modis, siue quia feruor solis eos faciat potare, siue quia ibi sit Seraptenum uinum uel Meroitanum, cuius uini tanta uirtus est, quo nix quilibet ebriosus sextarium toto mense bibat, unde & Lucanus ait: *Indomitum Meroë cogens spumare Falernum.* A qua enim omnino domari non potest, *Maroni* etiam Dionysius nutriendus datur, quasi *Meroni*. Mero enim omnis nutritur uinolentia, hic etiam tigribus datur sedere, quod omnis uinolentia, feritati semper insistat, siue etiam quia uino effratæ mentes mulceantur, unde & *Livius* dicitur quasi lenitatem præstans. *iuuenis* uero ideo pingitur Dionysius quia nunquam ebrietas matura est. deo etiam nudus quia omnis ebriosus interuertendo nudus remaneat, aut mentis suæ secreta ebriosus nudet.

Fabula de Cygno & Leda. 167.

Quamuis in omnibus libidinis amor turpior sit, nunquam tamē deterior erit, quā cū se honorato miscuerit. Libido enim honestatis nouerca, dū quid expediat nescit, semper est maiestati contraria. Quis enim diuinitas eius, qui sit quod esse uelit, ne quidem quod fuerat esset, conuersus in Cygnum cum Leda cōcubuit, quæ peperit ouū, unde nati sunt tres, Castor

Castor, Pollux & Helena. Sed hæc fabula mystici saporem Cerebri concipit, Iuppiter enim in modū potentiae ponitur. Leda uero dicta est quasi *Λοιδῆ* quod latine aut iniuriā aut conuiuium dicimus, ergo omnis potentia iniuriæ mixta speciem suæ generositatis mutat. Ideo in Cygnum conuersus dicitur, quod si runt physiologi quā maxime Melistus Euboicus, quod omnium physiologorum sententias disputauit, huius generis auem conuiuijs ita esse plenam, ut ipsa auem clamatē reliquæ aues taccant, quæ præsto fuerint. Vnde & olor dictus est, quasi ab oligoria tractū quod nos latine iniuriam dicimus, ergo quotienscumq; nobilitas iniuriam uergit cōuiuijs miscetur necesse est. Sed quid ex hac re cōcipitur uideamus. Nihilominus ouū, quia sicut in ouo omnis sordites, quæ purgari potest in ignem continetur intrinsecus. Ita etiam in cōstitū iniuriæ omnis est immunditia. Sed ex hoc oro generantur tres, Castor, Pollux, & Helena. Nihilominus seminarium scandali & discordiæ, sicut antea diximus, & geminum luctum concussit adultera mundo. Castorem uero & Pollucem, quasi in modum perditionis ponunt, unde & in mari castorum signa dixerunt, quæ periculum creant. Nam ob hanc rem etiā ambos alternatim resurgere, atq; occidere dicunt, quod superbia nonnunquam uiuat, nonnunquam occidat.

ad dat, unde & Græcè ὑπεριφάνεια superbia dicitur. Sed ὑπεριφάνεια proprie super apparitio dicitur, quia in istis duobus signis quæ eorum uocabulo fratrum nuncupauere, unus super appareat, alter uergat, sicut Lucifer et Antifer. Nā græce Πόλλυς ἀπὸ τῆς ἀπολλείης, id est, à perdedendo, & Castor quasi κακῶν ὑστερον, id est, malum extremum.

Fabula Ixionis. 17.

Qui plus querit quā liceat esse, minus erit quā est. Ixion igitur coniugium Iunonis affectās, illa nubem ornauit in speciem suā, cum qua Ixion colens centauros genuit. Sicut nihil latina gratiosius ueritate, ita nihil græca falsitate ornatius. Deniq; Ixionem dici uoluere quasi axonen, ἀξιώτης enim græce dignitas dicitur. Dea uero regnorum Iuno est ut priorem diximus ergo dignitas regnum affectans nubem meretur, id est, similitudinem regni. Regnum enim illud est, quod perenniter duraturum est. At uero cui temporis fugitiua uis inuidet, piratisq; celerrima rapitibus momentanea felicitatis figuras potius quā ueritatem ostendens, uentositatis inanem speciem præsumit. Deniq; Beatinius augur dicere solitus erat diuersarum urbium honores somnialiter peragi urbicario mimologo, & quāuis utraq; nihil agere dixerit, tamen hoc

tamen hoc Romæ præstare uisus est, quod ex parte quidem ueros honores sed risorios, sed atius fugitiuos. Credo enim quod de Theophili philosophi sententia legerat dicētis μίμωρο βίος, id est, minus uita. Nunc ergo fabulam repetamus. Dromocrides in Theogonia scripsit Ixionem in Græcia primū regni gloriam affectasse, qui sibi centū equites primus omnium acquisiuit, Vnde & Centauri dicti sunt quasi centū armati. Deniq; centhippi dici debuere ex quo etiam equis mixti pinguntur. Sed ideo centum armati, qui quidem Ixion paruo tempore celere regnum adeptus, dehinc regno expulsus est, unde & eum ad rotā damnatum dicunt, quod omnis rotæ uertigo, quæ superiora habet, modo deiciat. Ergo ostendere hic uoluerunt, quod omnis, qui per arma, atq; uolentiam regnum affectant subita erectiones, subito elisiones sustineant, sicut rota quæ stabile non habet aliquando excutitur.

18. Tantali fabula

Tantalum dicunt in lacum inferni depositum, cui fallax aqua gulosis labia titillamentis attingit, poma quoq; fugitiuis cinerescencia tactibus desup facietenus apparent pendula. Ergo huic locuples uis

sus & pauper effectus, ita se illa unda fallax præbet
 ut sitiât, ita se poma ingerunt ut esuriat. Hanc fabu-
 lam Petronius breuiter exponit dicens:
 Nec bibit inter aquas, nec poma natentia carpit
 Tantalus infelix, quem sua uota premunt.
 Diuitis hæc magni facies erit, omnia late
 Qui tenet, & sicco concoquit ore famem.

Fabula Proserpinæ & Endymionis. 17.

L Vnam ideo ipsam uoluerunt etiam apud infe-
 ros Proserpinam, seu quod nocte luceat, seu
 quod humilior currat & terris præsit, illo uidelicet
 pacto, quod detrimenta eius & augmenta, non solū
 terra, sed & lapides, uel crebra animantiū & quod
 magis incredibile sit etiam lætamina sentiant, quæ in
 lunæ cremen- tis eiec- ta uermiculos parturiunt, ortis
 ipsam etiam Dianam nemoribus uolunt simili modo,
 quod arborum et fructicum succo augmenta inculcet.
 Deniq; cremen- tis lunæ abscisa ligna surfuraceis ti-
 nearum terebraminibus fistulescunt. Nemoribusq;
 adesse dicitur, quia omnis uenatio plus nocte pasca-
 tur, dicq; dormiat. Endymionē uero pastore amasse
 dicitur duplo scilicet modo, seu quod primus homi-
 num Endymion cursum lunæ inuenerit: Vnde & tri-
 genta die-

genta annis dormisse dicitur, qui nihil aliud in uita
 sua nisi huic reperi- tioni studuit, sicut M. naseas in pri-
 mo libro de Europa scribens tradidit, siue pastorem
 Endymionem amasse fertur, quia nocturni roris hu-
 mor, quem a poria siderum atq; ipsius lunæ animan-
 dis herbarū succis insudant, pastoralibus profit suc-
 cessibus.

FVRRIPVBLIIFVLGENTII
 LIBRI SECVNDI
 FINIS.

D S FVLGEN

FVLGEN-

TI EPISCOPI CARTHAGI

ensis Mythologiarum ad Catum Presby

terū Carthagenensem, Liber

Tertius:

Insciētia formidolosa suspectio semper excusandi querit suffragia. Quo quicquid ignorantia incursionū maliter peccauerit, id ueniam absoluat petitio, quæ culpas uestire consuevit. Sed quia nunquam de se male existimat sermo, qui ad amantem iudicem mittitur, idcirco meæ simplicitatis negocium tuo domine purissimo quidem commisi iudicio, fretus quia quicquid absurde digestum est, ut non inuidus detrahis, sed ut doctissimus corrigis.

Fabula

1. Fabula Bellerophontis.

Pætus rex uxorem habuit Antiam nomine, quæ amauit Bellerophontē, cui dum ob stupri causam mandasset, ille noluit, quæ marito criminata est. Ille eum ad Chymeram interficiendam misit pro socerum suum. Quæ Bellerophon equo pegaso residens interfecit, qui de Gorgonis sanguine natus fuerat. Bellerophonta posuerūt quasi Βούλη φροντὰ quod nos latine sapientiæ consultatorem dicimus, Homerus ait in B. Aliados: ἔχρη πᾶννύχιον εὐσεύ Βουλὴφόρον ἀνδρα, id est, nec decet tota nocte dormire consultatorem uirum. Nam Menander similiter in disexapoto comœdia ita ait: Βουλὴφορος ὤμων ἐξμοῦ προύλαβες ὀρέσση, id est, cōsiliarie nominatā de mea præoccupasti uisionē. Nā ut hoc certū sit Homerus in fabula eiusdē Bellerophontis ita ait: ὅσι ἔγαθὰ φρονέοι τὰ δαιφρονα Βελλεροφοντην, id est, bona cogitantū sapientissimū consilium spernit libidinem, id est, Antiā. Antion enim Gerce cōtrarium dicitur, sicut Antichristum dicimus, quasi ἀντίον τοῦ χριστοῦ, id est, contrarius Christo. vide itaq; cuius uxor Antia dicatur nihilominus Præti. Prætos Pamphila lingua sordidus dicitur sicut Hesiodus in Buccolico ludicio

lico ludicro scribit dicēs, id est, sordidus uuarū bene-
 rore, & cuius uxor est libido nisi sordidi? At uero
 Bellerophon, id est, bona consulatio, qualem equum
 sedet nisi pegasus, quasi pegaseon, id est, fontem eter-
 num. Sapiētia enim bonæ consultatiōis æternus fons
 est. Ideo pennatus, quia uniuersam mundi naturam
 ecleri cogitationum theoria collustrat. Ideo & Mu-
 sarum fontem ungula sua rupisse dicitur. Sapiētia
 enim dat Muis fontem, ob hanc rem etiam sanguine
 Gorgoneo nascitur. Gorgon enim pro terrore poni-
 tur. Ideo & Mineræ pectore fixa est, sicut Homerus
 in tertio decimo ait: *ωρόσθη λίωv ὀπισθη δὲ
 ἀργαίων μέση δὲ χίμαιρα.* Ergo hic duplex
 assertio est. Aut enim terrore finito sapiētia nasci-
 tur, sicut de sanguine, id est, de morte Gorgonis Pega-
 sus, quia stultitia semper est timida, aut initium sapiē-
 tiæ timor est, quia & magistri timore sapiētia cre-
 scit, & dum quis famam timuerit sapiens erit, unde
 & Chymeram occidit. Chymera enim quasi *λυμῆρω
 τῶ*, id est, fluctuatio amoris. Ideo etiā triceps Chy-
 mera pingitur, quia amoris tres modi sunt, hoc est, in-
 sipere, perficere & finire. Dum enim amor nouiter
 uenit, ut leo feraliter inuadit, unde & Epicarmus
 comicus ait: *Δόμασθς ἐρῶς λεωτῆρα δλίαμς θάλα-
 ρῶ*, id est, domitor cupido leontea uirtute præsum-
 ptior. Nam

tor. Nam & Virgilius in Georgicis tetigit dicens: Ca-
 tulorum oblita leæna seuior errauit campis. At uero
 capra quæ in medio pingitur, perfectio libidinis est,
 illa causa uidelicet, quod huius generis animal sit in li-
 bidinem ualde procliuum. Vnde Virgilius in Buc-
 colicis ait: Hæc diq; petulci. Ideo & Satyri cum capri-
 nis cornibus depinguntur, quia nunquam nouere sa-
 murari libidine. At uero quod dicitur postremū draco
 illa ratione ponitur, quia post perfectionem uulnus
 det pœnitentiæ, uenenumq; peccati. Erit enim hic or-
 do dicendi, quod primū sit in amore inchoare. Secū-
 dum perficere. Tertium uero pœnitere de perfecto
 uulnere.

2. Fabula Perdicis.

Semper delicata cōsuetudo laborioso fert præ-
 iudicium operi, & mollior educatu, dum quod
 nō optat euenerit pœnitentiā creat. Melius est enim
 laborare partiliter, securius edoceri quā ex neces-
 sitate ueniente repentaliter perterreri. Perdicem fe-
 runt uenatorem esse, qui quidem matris amore cor-
 reptus, dum utrinq; & immodesta libido frueret,
 & uerecundia noui facinoris reluctaretur, consump-
 tus, atq; ad extremam labem deductus esse dicitur.
 Primus

Primus etiam ferrā inuenit, sicut Virgilius ait: Nā
primi cuneis scindebāt fissile lignā, Sed ut Fenestella,
Martialis, ait uel scribit, hic primum uenator fuit, cui
cum ferme cædis cruenta uastatio, et solitudinem ua-
gabunda errando cursilitas displiceret, plusquā t. ā
uidens Conthyroletas suos, id est, Acteonem, a dono,
Hippolitum, miserā de necis functos interitu, artis pri-
stine affectui mittens repudium agriculturam est as-
sectatus, ob quam rem matrem quasi terram omnium
genitricem amasse dicitur. Quo labore consumptus
etiam ad maciem peruenisse dicitur, et quia cunctis
uenatoribus de pristinae artis obprobrio detrahe-
bat ferram quasi maliloquium fertur reperisse. Ma-
trem etiam Polycastē habuit, quasi Polycarpen, quod
nos latine multificam dicimus, id est, terram.

Fabula Acteonis.

Curiositas semper periculorum germana de-
trimēta suis amatoribus nouit parturire quā
gaudia. Acteon deniq; uenator Dianam lauante uidi-
se dicitur, qui in ceruum conuersus a canibus suis nō
agnitus eorum moribus deuoratus est. Anasimenes,
qui de picturis antiquis disseruit in libro secundo ait
uenationem Acteonem dilexisse, qui cum ad maturā
peruenisset

peruenisset etatem desideratis uenationem pericu-
lis, id est, quasi nudam artis suae rationem uidens ti-
midus factus est. Vnde et cor cerui habere dicitur,
unde et Homerus ait: ὄνο βαρεσλευνδ ὀμμετὰ τὰ
χῶν λαρδύπ ἢ ἔλαρφου, id est, ebriose oculos canis
habens et cor cerui. Sed dum periculum uenandi se-
geret, affectum tamen canum non dimisit, quos inani-
ter pascendo pene omnem substantiam perdidit, ob
hanc rem a canibus suis deuoratus dicitur esse.

Fabula Hero et Leandri.

Amor cum periculo sepe concordat, et dum
ad illud solum natat quod diligit, nunquam
uidet, quod expedit. amor enim graece amor dicitur.
Leandron uero dici uoluerūt quasi λυοίπ αὐδ' ἔρω, id est,
uirorū solutionem. solutio enim utri amorem
parturit. Sed natat nocte, id est, obscuro tēpore tentat
pericula. Hero quoq; in amoris similitudine fingatur
lucernam ferre, et quid aliud amor nisi flammā fert,
et desideranti periculosam uiam ostendit. Cito ta-
men extinguuntur, quia luucnālis: amor non diu perdu-
rat. Deniq; nudus natat, illa uidelicet causa, quod suos
affectatores amor et nudare nouerit, et periculis si-
cut in mari iactare. Nā extincta lucerna utriusq; mors
est procrea

est procurata maritima, hos in euidenti significans, quod in utroque sexu uapore etatis extincto libido commoritur. In mari uero mortui feruntur, uelut in humore frigide senectutis. Omnis enim calorata iuuentutis igniculus tepidæ ueternositatis algescit in senio.

Fabula Berecynthiæ & Attis. §.

Dcepta Græcia credulitate demonum potius quam deorum, nunquam deterius suis dis reponeret, quam ut eorum matrem ueternofam anum non solum puerilem amatu, quantum etiam fingeret Zelotypam. Tantum enim zeli succensa anus inuidiosa, flagrauit quæ nec suis utilitatibus furiosa pepercit & unde fructum sperabat libidinis, illud ueterana succideret meretrix. Et quamuis apud mulieres ammos libido obtineat regnum, tamen etiam inuicta libidine zelus obtinet dominatum. Berecynthia enim mater deorum Attin puerum formosissimum amasse dicitur, quem zelo succensa castrando semina culum fecit. Quid ergo sibi in his Græcia sentire uoluerit edicamus. Berecynthiam dici uoluerit quasi mortuam dominam. Ideo matrem deorum quod deos nuncupari per superbiam uoluerit. Ideo eos in olympo habitantes quasi excelsos & superbos, Ideo & demones nuncupant se-

cupant secundum Homerum, qui dicit: μετὰ δ' αἰμόνας ἄλλος, id est, cum deos alios. δ' ἄμ' enim græce populus dicitur, is dicitur unus, et quia populos subdere cupiebant, & soli super populos esse, demones dicti sunt, ideo & apud Romanos indigetes. Ergo Berecynthiam montibus præesse dixerunt bernicinthos. Cynthos enim attica lingua flos nuncupatur, unde & Iacintus dicitur quasi ἰκύνθ' &, quod nos, latine folus flos dicimus, quasi omnibus perfectior. Nam & Episcarmus ita ait: πᾶν ἀφ' ἑστέωνος ἡγεῖται ἀκτῶν πρόβατον χεῖρα λ' &, id est, florigera corona, atque è litoribus procedit chrysalus. itaque, flore quauis quilibet amet tamē abscondit, ut Berecynthia in Attin fecit. Attis enim græce flos dicitur, ut Sosides Atticus in libro Theologumenō quē appellauit scribit, matrem deum in modum potentie uoluit poni, unde Cybele dicitur quasi Cidos baleon, id est, gloriæ firmitas, unde & Homerus ait.

✱
id est, cui iupiter gloriam donauerat, ergo ideo turrita pingitur, quod omnis potentie elatio sit in capite. Ideo Leonū currui præsidens, quia omnis potentia regno ornata sit. Sceptrum etiam fert, quod omnis potentia uicina regno sit, ob hanc rem etiam mater deum dicta est, illud nihilominus ostendere uolentes quod siue indigetes, siue dii, siue demones apud antiquos

quos à diuitijs dicti sunt. Ergo potentia diuitiã mater est, unde & Homerus Agamemnonẽ considerans ait: *ἀτρεΐδῃ τῶσδε αἰετὲ πικρὰ μὲν φέρειν δὲ χαίρειν*. Nec non etiam Euripides consimilians Tantalum Ioui in tragœdia *Electræ* ait.

★

id est, beatus ille, nec inuideo fortunã eius, Iouis æqualis, ut dicitur Tantalus, ergo potẽtiã gloria semper & amore torretur, & liuore torquetur, atq; abscondit quod diligit, dum tamen amputet illud, quod odit. Deniq; omnis nunc usq; potẽtia nescit circa suos diuturnum seruire, affectum, & quod amauerit aut zelando amputat, aut fastidiendo horrescit & Attin dici uoluerunt quasi *ἰδοσέβος* enim græce cõsuetudo dicitur, ergo quantuscunq; amor sit, potensibus stabilis esse non nouit.

Fabula Psychæ & Cupidinã. 67

A Pulcius in libris *Metamorphoseon* hanc fabulam planissime designauit, dicens, esse in quadam ciuitate regem & reginam, habere tres filias, duas natu maiores esse tẽperata specie, inuiorem non tam magnificã esse figurã qui crederetur Venus esse terrestris. Denique duabus maioribus, quæ erant tẽperatã spe

perata specie, cõnubio uenere, illam uero ueluti deam non quisquam amare ausus, quam uenerari pronus, atq; hostijs sibi met deprecari. Contaminata ergo honoris maicestate, Venus succensa inuidia cupidinẽm petit, ut in contumacem formã seueriter uindicaret. Ille ad matris ultionem aduentus, usam puellam ad amauit. poena enim in affectu conuersa est, ut magnificus iaculator ipse se forte lo percussit. Itaq; Apollinis denuntiatione iubetur puella in montis cacumine sola dimitti uelut feratilibus deducta exequijs pennato serpenti spõso destinari. peracto namq; choragio puella per montis decliua Zephyri flatibus leni uolatura lapsa, in quadã domũ aurcam rapitur, quæ pretiosa sine pretio, sola consideratione laude deficiente poterat existimari. Ibiq; uocibus tantũmodo seruientibus ignota, atq; mansionario utebatur cõiugio. Nocte enim adueniens maritus ueneris prælijs obscure peractis, ut inuise uespertinus aduenerat, ita crepusculo incognitus etiã discedebat. Habuit ergo uocale seruitium, uentosum dominum, nocturnũ cõmentum ignotum coniugum. Sed ad huius mortem descendã sorores adueniunt, montisq; conscenso cacumine germanum lugubri uoce flagitabãt uocabulũ & quãuis illi coniunx lucifuga sororios ei comminando uetaret affectus, tamen consanguinea Charitatis inuicibilis

ardor maritalis obumbravit imperium. Zephyri ergo
 fragrantis auræ anhelante uectura ad semet sororios
 perducit affectus, earumque uenenosis consilijs de ma-
 riti forma quaerenda consentiens curiositatem suæ sa-
 lutis nouercam arripuit, & facillimam credulitatem,
 quæ semper deceptionum mater est, postposito cau-
 tele suffragio, arripuit. Denique credens sororibus se
 marito serpenti coniunctam, uelut bestiam interfectu-
 ra nouaculam sub puluinari abscondit, lucernamque
 modio contegit. Cumque altum soporem maritus exten-
 deret, illa ferro armata lucernamque modio custodia
 eruta, cupidine cognito dummodo desito amoris torre-
 tur affectu olei scintillâ is desputa nato maritum suc-
 cendit, fugiensque Cupido multa super curiositate puel-
 læ increpitans domo extorrens ac profugam dereli-
 quit. Tandem multis iactata uenereis persecutionibus
 postea loue petente in coniugio cupidinem accepit,
 poteram quidem totius fabulæ ordinem hoc libello
 percurrere, qualiter & ad infernum descenderit,
 & ex stygijs aquis undam delibauerit, & solis ar-
 menta uellere spoliauerit, & seminum germina con-
 fusa discreuerit, & de Proserpine pulchritudine par-
 ticularum moritura præsumperit. Sed quia hæc saturâ
 tius & Apuleius pene duorum continentia librorum
 tantam falsitatem congeriem enarrauerit, & Aristoteli
 phates

phantas Atheneus in libris, qui Discretia nuncupan-
 tur hanc fabulam enormi uerborum circuitu discere
 cupientibus prodit, ob hanc rem superuacuum duxi-
 mus ab alijs digesta nostris inserere libris, ne nostra
 opera aut proprijs exularemus officijs, aut alienis ad-
 diceremur negocijs. Sed dum his qui fabulam legent,
 in nostra hac transeat, sciturus quod sibi illorum falsi-
 tas sentire uoluerit. Cuiusmodi posuerunt quasi in mo-
 dum mundi, in qua regem & reginam uelut decem
 & materiam posuerunt, quibus tres addunt, carmen
 ultrametatem quam libertatem arbitrij dicimus, &
 animam, Ψυχή enim græce anima dicitur, quæ ideo
 iuniorum uoluerunt, quod corpori iam facta postea
 inditam esse dicebant. Hanc igitur ideo pulchriorem
 quod & à libertate superior, & à carne nobilior.
 Huic inuidet Venus quasi libido, ad quam perdendâ
 cupidinem mittit. Sed quia cupiditas est boni & mali,
 cupiditas animam diligit & ei uelut in coniunctione
 miscetur, quam persuadet ne suam faciem uideat, id est,
 cupiditatis delectamenta discat, unde & Adam quæ
 nis uideat nudum se non uidet donec de concupiscen-
 tiæ arbore comedat. Neue suis sororibus, id est, carni
 & libertati de suæ formæ curiositate perdiscenda cõ-
 sentiat, Sed illarum compulsamento percita lucernam
 de suo modio eiecit, id est, desiderij flamam in pectore

abscōsam depalat, uisam taliter dulcem amat ac diligit, quam ideo lucernæ ebullitione dicitur incēdisse. quia omnis cupiditas quātum diligitur tantū ardeat, & peccatricem suæ carni constringit maculam, ergo quasi cupiditate nudata ex potenti fortuna eruitur & periculis iactatur & regia domo expellitur. Sed nos quia longum est (ut dixi) omnia persequi tenorē dedimus sentiendi. Si quis uero in Apuleio ipsam fabulam legerit, nostra expositionis materia quæ non diximus ipse reliqua cognoscat.

Fabula Pellei & Thetidis.

Thetidem dici uoluerunt aquam. Iupiter quasi deus coniungit Peleo. πηλός enim græce lutum dicitur, ergo terram cum aqua commixtam uolunt homines genuisse, unde & Iouem cum Thetide uoluisse concumbere dicunt, & prohibitum esse ne maiorem se genuisset, qui cum de regno expelleret. Ignis enim, id est, Iupiter si cum aqua coëat aquæ uirtute extinguuntur, ergo in coniunctione aquæ terræ, id est, Thetidis, & Pellei discordia sola non petitur, illa uidelicet causa, aut concordia uiro: unq; elementorum homo gignatur. Nam & incompetētia illa in dicit, quod Pelcus aut terra, id est, caro, Thetis ut aqua, id est,

aqua, id est, humor. Iupiter, qui utraq; gignit ut ignis id est, anima, ergo in conceptione hominis & elementorum iugalitates tres, ut supra diximus, uitæ certantur. Nam & discordia malum aureum iecisse dicitur, id est, cupiditatem illa uidelicet causa quod in malo aureo est quod uideas, nō est quod comedas. Sicut cupiditas nouit habere, non nouit frui. Omnes etiā deos Iupiter ad nuptias dicitur cōuocasse illa de causa quod putarent Ethnici singulas partes in homine deos singulos obtinere, ut Iouē caput, Minervā oculos, Iunonem brachia, pectus Neptunū, cinctū Martē, renes & inguina Venerem, pedes Mercurium. sicut Democrites in Physiologumenō scripsit unde & Homerus ait: ὀμωτᾶν κ' ἐκ φιλῶν λευκός δ' αὖ τ' ἐπὶ λευκονόσῳ ἀπᾶ δὲ λαμπρὸν ἄστρον δὲ ποσειδάων, id est, caput & oculos similes Ioui fulmine delectanti, Marti cingulū & pectus Neptunno. Nam & Tyberianus in Prometheo ait: deos singula sua homini tribuisse. Deniq; natum Achillem uelut hominem perfectū, mater in aquas intingit stygias, id est, durum contra omnes labores munus. Solū ei talū nō tetigit, nihilominus illud physicum significare uolētes, quod uenæ quæ in talo sunt ad renum, femorum atq; uirilium rationē pertineant, unde aliquæ uenæ usq; ad pollicē tendūt, quod tractātes & phisici & mulieres ad obtinendos partus &

ischiacos eodem phlebotomant loco & emplastro-
mentaticum quem Stisidem Africanus in Astrosophi-
stes uocauit pollici, & talo imponendum præcepit.
Nam & Orpheus illum esse principalem libidinis in-
dicat locum. Nam deniq; in entherocelicis & iisdem
locis cauteria ponenda præcipiunt. Ergo monstrat
quod humana uirtus quamuis ad omnia munita ta-
men libidinis ictibus subiacet patula, unde & Lico-
medis regiam datur ut nutrireretur, quasi ad luxurie
regnum. Licomedē enim græce quasi $\gamma\lambda\upsilon\kappa\omicron\mu\eta\delta\epsilon\varsigma$,
id est, dulce nihilum. Omnis enim libido & dulcis
& nihil est, deniq; & amore Polyxene perijt & pro
libidine per Talum occiditur. Polyxene enim græce
multorum peregrina dicitur, seu quod amor peregrini-
nari faciat mentes ab ingenio suo, seu quod apud
multos libido ut peregrinabunda uagetur.

Fabula Myrrhæ & Adonis, S.

MYrrha patrem suum amasse dicitur, cū quo
ebriato concubuit, cumq; cum pater utero
plenam rescisset cognito crimine, euaginato eam per-
sequi coepit gladio, illa in arborem myrrham cōaer-
sa est, quam arborem pater gladio percutiens, Adonem
exinde natus est, quid uero sibi hæc fabula sentiat edi-
camus.

camus. Myrrha genus est arboris, de qua succus ipse
exudat. Hæc patrem amasse dicitur. Iste enim arbo-
res in India sunt, quæ Solis caloribus cremantur, &
quia patrem omnium rerum solē esse dicebant, cuius
opiulatu cuncta germinum adolescit natiuitas, ideo
& patrem amasse dicitur, dumq; grādiōris fuerit ro-
boris Solis ardoribus crepans rhagades efficit, per
quas succum desudat, quod myrrha dicitur, & redo-
lentib; lacrymosa guttulis fletus suaues scissuris hian-
tib; iaculatur, unde Adonem genuisse fertur. Adonem
Græce suauitas dicitur, & quia hæc species odore sua-
uis est, Adonem dicitur genuisse. Ideo autem Venerē
amasse dicunt quod hoc genus pigmenti sit ualde fer-
uidum, unde Petronius Arbiter ad libidinis concita-
mentum myrrhinum se poculum bibisse refert. Nam
& Sutrīus Comœdiarū scriptor introducit Glycerā
meretricem dicentem. Myrrhinum mihi adfers, quo mi-
vilibus armis occursem fortiuscula.

7. Fabula Apollinis & Marsyæ.

MINERUA tibus ex osse inuenit, de quibus tum
in conuiuio deorum cecinisset, cumq; eius tu-
mētes buccas dii omnes irrisissent illa ad Tritonem,
paludem pergens, in aqua faciem suam speculatur dā

E S

curpia ad

turpia adiudicasset buccarum inflamina tibiis eiecit, quibus Marsya repertis doctior factus prouocauit Apollinem concertaturum de cantibus, sibiq; Mydā regē iudicē deligūt, quē Apollo cū non recte iudicasset asinibus auribus deprauauit. Ille criminis sui notā tonsori tamen ostendit, præcipiens ei ut si crimē eius celaret eum participem regni efficere. Ille secretū domini sui in terram fodit, & in depresso terræ duxit & operuit. In eodē loco calamus natus est, unde sibi pastor tibiā faciēs, quæ cum percutiebatur dicebat, Myda rex aures Asinales habet nihil minus quā quod ex terra conceperat, unde & Petronius Arabiter.

Sic cōmissa uerens auidus referare minister
Fodit humum, regisq; latētes prodidit aures.
Concepit nam terra sonum, calamiq; loquentes
Inuenere Mydam qualem conceperat index.

Nunc ergo huius mysticæ fabulæ interior cerebrū inquiramus. A musicis hæc reperta fabula, ut Orpheus in Theogonia scribit, Musici enim duos artis suæ posuerūt ordines, Tertiu uero quasi ex necessitate adiectiētes, ut Hermes Trimegistus ait: ἄρσ' ὄψ, ἰαλλομενῶν, ἄρ' ἀλαμυῶν. Hoc est aut cantantiū, cytharizantiū, aut t. bicinantiū. prima est ergo uiua uox, quæ sibi
in omnibus

in omnibus musicis necessitatibus celerissima subuenit. potest etiam limmata subrigere, & parallellos concordare, & distonas mollire & phlōgos iuuare & ornare chromata. sequitur secūda cythara quāuis enim de his rebus disexaphesis dicūt, sicut Mariādes scribit, multa de his faciat, tamē aliqua nō implet, quæ uiua uox potest. Limmata enim facta nō erigit, quilibet in se cathenata nō implet. At uero tibiis artis musicæ partē extremā poterit adimplere. Cythara enim symphoniarū gradus habet quinq; secundo quod Pithagoras ait dū numerorū rhythmos modulos ad symphoniarum adduxisset concordia. Prima enim Symphonia est diapason, quod est in Arithmetiis diastemon, quod nos in latinis unum ad secundū dicimus. Secunda symphonia diapente, quod est in Arithmetiis hemiolius, quod nos in latinis duo ad tertium nuncupamus. Tertia symphonia diatessarōn, quod est in Arithmetiis e pitritos, id est, tertius ad quartū. Quarta symphonia dicitur tonus quod apud Arithmeticos Epogdous uocatur, apud nos quintum ad quartum, & quonia in ultra Arithmeticus ordo progreditur, non patitur propter nouenarium limitem, quia dicimus alterius ordinis primus gradus est. Contigit ergo ut habeat quintam symphoniā, quæ armonia nuncupatur, id est, octo ad nouem Nullam enim ultra numerum

numerum conuentionem inuenies. Habet igitur musica partes septem, id est, genera, diastemata, fistulata, pthongos, tonos, metabolas & melum pæas, unde & Virgilius in sexto ait; Nec non Threicius longa cum ueste sacerdos, obloquitur numeris septem discrimina uocum. In arithmetiis enim plenitudo formulæ est, ut est in geometricis tonus. Vox uero habet gradus symphonicarum in numeris, quantum natura dotauerit ipsam uocem ut habeat arsis & ut ithesis quas nos latine elationes & deiectiones dicimus. Tibia uero uix unam & dimidiam perficit symphoniam, una enim symphonia quinque symphonias habet, ergo post artem musicam Minerua reperit tibia, quas omnis doctus in musicis sonet, has propter sonorum deperit paupertatem. Inflatas uero buccas ideo risisse dicuntur, quod tibia uentose in musicis sonet & idiomatum proprietati amissa, sibilet potius rem quam enuntiet. Ideo illam iniuste sufflantem omnis quicumque est doctior ridet, unde eas & Minerua, id est, sapientia exprobat projicit, quas Marsya assumit. Marsya enim Græce quasi moros, id est, stultus, solus qui in arte musica tibiã proponere uoluit cytharæ, unde & cæ porcina pingitur cauda. Sed his duobus certantibus Myda rex residet. Myda enim Græce quasi μηδ'αυ'νδ'ωυ' dicitur, quod nos latine nihil sciens dicimus, idco etiam asinus auribus

ribus dicitur, quia omni discernendi ignarus nihil difert ab asino, ob hanc rem & seruum eius auriculas referunt prodidisse. Ingenium enim nostrum seruum habere debemus ad omnia, quæ uolumus obsequentem & nostra secreta cælantem. Quod autem per cannam perdidit per fistulam gutturis loquendo significat, quod uero pastor audit, pastores sunt illi, qui alienæ fulcando subtilius pascunt.

10. Fabula Orphei.

Orpheus Euridicen Nympham amauit, quam sono cytharæ mulcens uxorem duxit. Hanc Arieteus pastor dum amans sequitur, illa fugiens in serpentem incidit & mortua est. Postquam maritus ad inferos descendit & legem accepit ne eam cõuersus aspiceret. Quam cõuersus aspiciens iterum perdidit. Hæc igitur Fabula artis est Musicæ designatio. Orpheus dicitur ὀρφεὺς ὄων, id est, optima uox. Euridice uero profuunda dijudicatio. In omnibus igitur artibus sunt primæ artes, sunt secundæ, ut in puerilibus literis prima abecedaria, secunda notæ. In grammaticis, prima lectio, secunda articulatio. In Rhetoricis, prima rhetorica, secunda dialectica. In geometricis, prima geometria, secunda arithmetica. In Astrologis, prima

prima matheſis, ſecunda aſtronomia. In medicina, prima gnoſtice, ſecunda uero mantice. In aruſpiciis, prima aruſpiana, ſecunda paralifiſis. In muſicis, prima muſica, ſecunda apoteleſmate, de quibus omnibus breuiter rationem perſtringam neceſſe eſt. Aliud eſt enim apud grāmaticos aliena cognoſcere, aliud eſt ſua efficiere. Apud rhetores uero aliud proſuſo & libero curſu effrenata loquacitas, aliud conſtricta uirtutis indagande curioſa nexilitas. Apud aſtologos aliud eſt aſtorum ac ſiderum curſus effectusq; cognoſcere, aliud ſignificata traducere. In medicina aliud eſt morborum agnoſcere meritum, aliud infirmitatis uenientem concurſum mederi. In geometricis aliud formulas lineasq; depingere, aliud numeros formulis coaptare. In aruſpiciis aliud eſt fibrarum particula cumq; inſpectio aliud ſecundum battiadem euentuum immutatio. In muſicis aliud uero eſt harmonia pthogorum, ſiſtemmatum & diſtematū, aliud affectus tonorum, uirtusq; uerborum. Vocis ergo pulchritudo interna artis ſecreta uirtutem etiam myſticam uerborum attingit. Sed hæc quantum ab optimis amatur ſicut ab Ariſtæo, & piſop enim Græce optimū dicitur, Tantum ipſa ars conuñtionem hominum uitat, quæ quidem ſerpentis ictu moritur, quaſi aſtutiæ interceptæ ſecretis uelut inferis tranſmigratur. Sed poſt hæc

artem

artem exquirendam, atq; eleuandam uox cauora deſcendit, & quæ apoteleſmatica, phantaſtica, omnia præbet, & modulis tantum in ſecreta latentibus uoluptatum reddit effectus. Dicere enim poſſumus quod Boetius tonus aut coiens Phrygius torrens Saturno ferax mulcens ſi Ioui aues oblectet. At uero ſi rei expoſitio quæritur cur hoc ueſtigande rationis caput immoritur. Ideo ergo & ne eam reſpiciat prohibetur, & dum uidet amittit. Nam perfectiſſimus Pythagoras dum modulos numeris coaptaret, ſymphoniarumq; pondera terminis arithmeticis per melos & rhythmos & modulos ſequeretur, effectus uero rationem reddere non potuit.

II. Fabula Phineæ.

Phineus enim in modū auaritiæ ponitur, & à ſænerado Phineus dictus eſt. Ideo cæcus quod omnis auaritia cæca ſit, quæ ſua non uidet, ideo ei Harpyæ cibos arripiunt. At uero quod eius prandia ſtercoribus fœdant, oſtendit ſcenerantium uitam rapinæ ingluuiem eſſe ſordidam, ſed hæc à cõſpectu eius reſtes & calais fugant, quia rapina ei aliquid de ſuo comiſſe non permittit, Græce enim Ζητῶν ἑσθλοῦ inquit dicitur, Ideo uolatici, quia omnis in quiſitio boni nunquā

numquã terrenis rebus miscetur. I deo aquilonis uen-
ti filij, quia bona inquisitio spiritalis est, nõ carnalis, et
eo uenienti bonitate omnis rapina fugatur.

Fabula Alpei & Arethuse. I. 2.

Alpeus fluius Arethusam nymphã amauit
quã cum sequeretur in fontẽ conuersa est. Il-
le in medijs undis ambulans non inmixtus, in sinu
eius immergitur. Vnde & apud inferos obliuionẽ ani-
marũ trahere dicitur ἀλλήλοε φῶς, id est, ueritatis lux
Arethusa uero quasi ἀρετή, id est, nobilitas æqui-
tatis ergo quid amare poterat ueritas nisi æquitatem?
quid lux nisi nobilitatẽ? Et ideo in mari ambulans nec
miscetur, quia lucidi ueritas omni malorũ falsitudine
morũ circumdata, pollui aliqua commixtione nõ nouit.
Sed tamẽ in sinu æquisimæ potestatis omnis lux ue-
ritatis dilabitur. Nã & descendens in infernũ, id est,
secrета cõscientiæ ueritatis lux malarũ
rerum semper in obliuionem
importat.

FVRRIPVBLIIFVLGENTII
LIBRI TERTII
FINIS.

AD

**AD AM-
PLISS. ANTISTITEM ET DD. RI-
cardum Noruicensem Episcopũ Angli-
cum dignis, Philippi Phasianini Bo-
nonien. Prefatio.**

Aium Lelium uirum sapientem, dicere
solitum fuisse accepimus, nihil uirtute
quæ cum probitate coniuncta sit amabi-
lius esse, nihilq; quod magis homines ad
diligẽdum alliciat. Quod quidẽ sapientis uiri dictũ
quam uerissimum esse appareat, cum sepe alias, tum
hoc potissimũ tempore euidentĩ argumento perspexi.
Nam cum celeberrimi nominis tui fama, illustrior etiã
quã Bononia recedens, olim reliqueris, ab ultimis
Britanniæ sedibus ad nos huc iam dudum peruene-
rit, quæ te ueræ uirtutis, probitatis exẽplar atq; ima-
ginem quandam quam omnes uenerentur, esse præ-
dicat. Admiratione huius tuæ uirtutis rarissimæ ac
morum inflammatus, unũ præ cæteris te mihi maxi-
mopere colendum atq; obseruandum esse proposui.
atq; adeo nulla licet tecum necessitudine coniunctus
(nulliue amicitie uinculo astrictus sim) animo tamẽ
meo ita plane iam insecdisti, ut sub oculis absens absen-

F

tes

tem te crebro reuocare, & nulla de re libentius, quã de te cogitare soleam, quẽ tua ex humanitate, religione, doctrina, liberalitate, atq; incredibili sapientia magis, quã ex dignitate, honoribus atq; diuitijs tuis pendere consueui. Illis etenim animi dotibus ac naturæ bonis exornatus, in patria tua & apud omnes ita uiges atq; excellis, ut mortales reliquos lãgissimè præstes, nec grauitate senibus, prudẽtia & ingenio æqualibus, concedas. Quæ bona tot tantaq; simul omnibus admirationem maximam in te præbentia. O si me aliquis istic forte deus semel sistat, ut admirari, inspicere, cõtemplariq; ualeam. Diuitijs medijs, Crassum me superare, atq; oculis meis multũ debere profiterar. Quod quoniam mihi interdicitum denegatũq; uideo, fõres amicitie tuæ, quod solum mihi relictum est, tam diu pulsare non desinam, quo ad inter uiros, quos sumpre fortune amicos habes, me quoq; abs te numeratum fuisse cognouero. Atq; interim, ut desiderium hoc meum ardentissimum, quanto melius possim, leniam, in Gugliemũ Stylygtonis Archidiaconi Subdiacõsis Anglici, uiri probi, atq; honesti sinu (ut hactenus feci) conquiescam. Quando is mecum arctissimo necessitudinis uinculo cõiunctus, ita de te, quem summa pietate atq; in credibili obseruãtia colit, multa iucũde narare solet, ut nihil ab eo post publicas, priuatasq; lectio-

lectiones, quas de me cã morigeratissimis eiusdem nationis scholasticis audit, libentius auscultare soleam, quã cum de tua graui prudentia, maximo rerũ usu, atq; suprema gloria differere occõperit. Ita enim sit, ut te corã oblatũ, oculis meis ultro obuersari, nõ sine summa animi uoluptate, uidere uidear. Ad quẽ tamẽ, ut uerus mihi aliquando aditus pateat, salutationem primã hanc tibi cũ optima animi in te mei significatio ne ac sincera uolũtate impartiri, & codẽ prope ritu, quo Persarũ reges cũ donis salutabãtur, munusculũ hoc ad te mittere uolui. Quod nõ auri neq; argenti honore, cuius uobis usus abunde suppetit, ornatũ, sed in literaria officina sub ingenij incude elaboratum, in meã erga te fidei atq; obseruantie, uerũ pignus habebis, Palæphati scilicet libellũ de non credendis fabulosis narrationibus, quem è Græco in Latinũ sermone à me translatus, sub auspicio nomineq; tuo in publicum prodire non ab re duxi. Ut qui non nescius sim, quã gratiora tibi literaria huiusmodi dona esse soleant, quã aut auri uel argenti uis infinita, pro co quos in literis tu olim, cum in Gymnasio nostro Bononiensi, tum alibi altius caput extulisti, ut te bonarũ disciplinarum, ac eruditorum hominum mirus amor teneat, ac pulchrum illud in te conspiciatur, quod diuinitus quibusdam uideri posset, Plus ne scilicet hono-

ris dignitati tuæ literæ, an literis dignitas adiecerit. Quãobrem munus hoc nostrum literariũ libens, & uultu, quo te decet, hoc est iucundo hilariq; accipias, rogo atq; illud cum à sacris occupationibus tuis paululum seriatim fueris, & animum (quod sapientes uiri faciunt) aliquantulũ remittere uolueris, in manus summito. Eius namq; lectionem neq; iniucunda, neq; ingrata tibi futuram esse spero. Quãdo & hæc otij delectationisq; gratia à Palæphato ipso scripta fuisse appareat. Veluti & à nobis quoq; solatij causa, latinitate donata sunt. Cum enim præteritis saturnalibus à lectionibus publicis Gymnasiũ refrixisset. Inq; Museo nostro Alcedonia essent, nactus otium, quod mihi ferie literariæ & senatoriæ munera indulserant, qua nam re inter urbis nostræ cætus & tripudia, quæ passim interstrepebant, solatiũ & ipse aliquod quærens, me libentius oblectarem, quã in Palæphati Græco libello non satis occurrebat. Nam cum ex eius lectiõe incredibilem uoluptatem paulo ante cæpissim, hanc eandem latinis, qui Græcarum literarum rudes essent, inuidere piaculũ duxi. Eoq; magis quod proximo anno, cum in auspicijs nostris, quæ lectionibus publicis ex instituto nostro quot annis præmittere consueuimus, uitam mortaliũ ab infantia exortu ad hominis usq; occasum fabularum sensibus allegoricis describe-

remus,

remus, mentioq; Palæphati aliquibus in locis à me facta esset, cum opera mea latine loquentem, auditoribus breui me daturũ esse pollicitus sum. Itaq; cum ut promissis starem, tum etiam, ut aliquem ex Græcis lucubrationibus nostris fructum studiosi iuuenes perciperent, feci. Atq; adeo periculum quoq; aliquod, uerius de me facturus, num aliquantulum in Græcis ad huc literis promouerim, quã quod inanem gloriã ex hac re aucupari studeam ad hoc munus descendit. Ad quod si me aptum, idoneumq; uidero, siq; labores meos tibi studiosisq; hominibus non ingratos, neq; iniucundos fuisse cognouero, ad alia quædam grauiora quæ præ manibus sunt, ædenda me me accingam, ut præmissos hos ueluti Rorarios armatura, & Cataphracti equi subsequantur.

Valc.

F S PALÆO

PALAE

PHATVS DE NON CREDENDIS

fabulosis narrationibus à Philippo

Phasianino Bonon. Latinitate

donatus.

Maec quidem de incredibilibus conscripsi. Hominū namq; alij, & ij maxime, qui ab omni sapientia atq; eruditione alieni sunt omnibus illis quae utique dicatur, persuasi, fidē adhibere cōsueuerūt. Quidā uero natura prudentiores, curiosiq; magis, ac in rebus negotijsq; pluribus uersati omnia illa, quae tradantur, fieri ut penitus credant, adducā nequeunt. Mihi autem omnia, quaecunq; dicta iam fuerint, fieri quoq; uidentur. Neque enim nomen duntaxat fuisse existimandum est, nullus alioqui super his sermo existeret. Veruntamen ea ipsa primū opera, resq; fuerunt, ac sic demum sermo illis superinductus est. Quaecunq; autem species & formae dicta fuerunt, factae quoque eadē tunc temporis sunt. Quae uero nunc minime extant figurae, unillo unquam tempore fuerunt. Nam si haec tunc quidem, & alio quoque tempore erant, nunc etiam existerent, rursusq; foret.

Quamob

Quamobrem ipse sane Melissum & Lamiscum Sa-
mum hystoriarū scriptores laudo. In principio quic-
quid olim fuerit, & nunc quicq; esse, atq; futurum de-
inceps asseuerantes, quae autem facta quaedam reuera
fuerant. Poetae negatoresq; pleriq; in incredibile ma-
gis atq; admirabilis quodpiam conuerterunt, ut ista
legentes homines in maximam admirationem perdu-
cerent. Ego uero talia minime esse posse, qualia dicū-
tur, agnosco. Hoc unū tamen comprehendī, quod nisi
aliquid super his factum fuisset, nō quicquam utiq; di-
ceretur. Accedens namq; ipse ad quam plurima loca
& diuersas mundi regiones peragrans, senioresq;
percunctatus, quid nam super uno quoq; eorū, quae
dicerentur, audiissent, quae ab hijs potissimum intel-
lexi, quaeue loca ipse uidi, & ut unum quodq; illorum
sefe habere comperi in medium affero. At haec quidē
non qualia falso à Poëtis dicta olim fuerant, se duc-
luti, ad ea oculata fide perspicienda profectus agno-
ui, & historiam componens in hūc modū perscripsi.

I. De Centauris.

Centauri tanquam ferae quaedam fuerunt, quae
equorum quidem speciem totam, excepto ca-
pite, habebant. Siquis est igitur, qui talē hanc ferā suis
se credat

se credat, impossibilibus hic plane fidē adhibere per suadetur. Neq; enim ullo pacto equi atq; uiri natura conformis est, neq; cibi eorum aliqua inter se similitudo existit, neue ratione aliqua potis est, quod per os gutturq; humanum, equi cibus descendat. Atq; adeo si talis forma tunc temporis erat, etiam nunc utique existeret. Veritas autem rei ita se habet. Ixione Thesaliam rege existente in Pelio monte Taurorū armenium quoddā furore ita correptum, atq; cestro exagitatū est, ut reliqua circūquaq; montana loca in accessu redderet. In domestica etenim cultaq; loca cum impetu ingruentes Tauri, ipsi arbores & fructus laedebant, arataq; corrūpebant. Praeconio igitur publico nuntitari Ixion iussit, quod si quis esset, qui tauros honeste caperet, huic sese diuitias per quā plurimas donaturum esse. Adolescentuli autem nonnulli ex mōtano loco pagoq; quodam qui Nephele, hoc est nubes nuncupatur. Equos domare tum primum aggressi, quomodo equites sefforesq; dorso gestarent, illos docere excogitant. Prius etenim homines equis uchi ne sciebant uerum curribus duntaxat utebātur, sic autem equorū dorso impositi equites illi, ad ea loca, ubi tauri erant, agentes eos impellebant, & armento se se superimijcient es tauros feriebāt, & quandoquidē ab impetu taurorum illos inuadentū inuenies impellebantur

bantur, aufugiebāt statim, uelociores enim erāt equi. At quotienscumq; tauri firmato gressu cōsistebant, uerentes sese iuuenes eos iterū feriebant, atq; hoc pacto eos interfecerūt. Et nomen ipsum Cētaurorū exinde Cētauri sortiti sunt, eo quod tauros catecentō hoc est pungentes feriebant, alioqui nihil tauri centauris ipsis inest, sed equi atq; uiri species illa ex hac re tantum existit. Cum itaq; tali pro re ab Ixione pecunias donataq; Centauri reportauissent, proq; hoc factō ualde exultarent, cōtumeliosi insuper ac superbi opibus ex illis facti, mala passim multa iam contra ipsū quoq; Ixionem perpetrabant, qui quidem Ixion tunc temporis Larissam nūcupatam ciuitatem incolbat, qui uero regionem illam tunc tenebant, Lapithae uocabantur, inuitati autem cum ab his Lapithis forte ad conuiuium Centauri essent, ebrij facti eorum mulieres diripuerūt, quas cū equos inscēdere fecissent, domum illico fugientes quo impetus illos feribat, secum asportarunt, sicq; bellum aduersus Lapithas Centauri ob hanc rem gerebant, & nocturno tēpore ē montibus in planitiem descendentes insidias illis struebāt. Diurno uero tempore cum plura diripuissent, in fugam sese conuertentes, montana loca repetebant. Quibus ita recedentibus equorum duntaxat caudae capitaq; hominum à longe apparebant. Alienu itaq;

ac inuisitatum spectaculum hoc animaduertentes homines dicere consueuerunt Centauri nos quidem inuadentes, ex Nephēle hoc est Nube nuncupato loco, mala multa nobis inferunt. Atq; ab hac utiq; sermone forma incredibilis fabula conficta formataq; fuit, utpote, quod ex Nephēle, loco ita dicto, equus & uir in monte conueniunt fuisse.

De Pasiphaë.

Pasiphaën tauri pascentis amore captam fuisse fabulantur. Nec non Dædalum ligneam uaccam fabricasse, & in eam Pasiphaën inclusisse, sicq; taurum, eam inscendētem mulieri admixtum fuisse, quæ puerum ex hoc compressu uiri quidem corpus & bouis caput habentē conceperit. Ego uero tale quiddam minime factum fuisse dico. Primum namq; impossibile est, quod unius generis animal alterius ac diuersi generis animantis in tuo amore detineatur. Nec atq; possibile est canem & simiam, lupumq; & hyenam inter se, aut cū ceruo bubulum admisceri. Diuersi namq; generis atq; naturæ animalia existunt. Neq; adeo mihi taurus cum uacca lignea sese miscuisse uidetur, aut quod etiam ullo pacto ascendentem taurum mulier tolerare uel conceptum cornua habentem in

tem in utero ferre potuerit. Veritas autem fabulæ sic ergo sese habet. Minoæ dicunt cum circa pudenda morbo laboraret, à Crīde Pādionis, curatum fuisse, per illud autem curationis tempus Minoem iuuenis quidam satis formosus Taurus nomine sequebatur. Cuius cū Pasiphaë amore capta fuisset, illi miscetur, puerumq; ex illius complexu genuit, quod in dēns Mīnos, ac tempus quidē supputās ex quo dolore pudendorum conficari cœperit, agnoscensq; quod puer hic ex se natus esse non posset, eo quod per aliquod tempus cum Pasiphaë uxore rem non habuisset, ex Taurō, potius iuuenē puerum illum conceptum esse cognouit. Neq; tamen ob id eum interimere uolebat, quia sui ipsius filiorum frater quodammodo ob similitudinem aliquam esse uideretur. In montem tamen quendam eum relegatum mittit, ut in seruitij parte atq; officio cum pastoribus esset, ille uero bubulcorū imperio sese subijcere minime uolebat, quod cum Mīnos intellexisset, & ea quæ ab ipso fiebant, quæue aduersus eum dicebantur, ocyus illum comprehendere ac detineri, missis eo ciuibus suis, iussit, & si quidē sponte sequeretur, solutū ad se accedere sinerent mandauit, sin minus, ligatum perducerent. Quo intellecto adolescens ipse protinus inde abiit, seq; in montes recessit. Unde oues diripiens uitam sic degebat. Verū

cum Mīno

cum Minos aliam quoq; & eam quidem maiorē tur-
bam, ad eum comprehendendum misisset. Iuuenis ille
fossam sibi profundam faciens, intra eam sese ipsam
conclusit, ubi tauro sic existente. Si à Minoe iniustus
quissiam uir aliquando deprehensus fuisset, ad taurū
protinus, ab eo interimendus, pœnasq; illi daturus,
mittebatur. Atq; adeo cum Theseū olim Minos hostē
cepisset, ad taurum eum misit, tanquam manibus eius
periturum. Qua re ab Ariadna cognita, ensē in car-
cerem, quo Minotaurum interfecit, ad eum prae misit.

De Acteone.

Acteona à proprijs deuoratum canibus fuisse
dicunt, quod quidem totum falsum est. Canū
namq; ea propemodum peculiaris natura est, domi-
num in primis suum uel maximo amore prosequi, pro-
fertimq; uenatorum, qui cunctis hominibus adulan-
tes, cauda blandiuntur. Quidam tamen eius opinionis
sunt, ut Acteone[m] ipsum dicant cum à Diana in cere-
uum transformatus fuisset, à uenatoribus quibusdam
interfectum fuisse. Mihi uero Dianā ipsam, quod uo-
lebat hac in re efficere non potuisse uidetur. Namq;
uicium nullo pacto est ceruum ex homine, rursusq; ex
ceruo hominem factum fuisse. Hasce autem fabulosas
fictiones

fictiones, ob id ipsum Poëtae formates in medium ad-
duxerunt, ut talia audientes cæteri homines, à contu-
melia superbiaq; in diuinum numen utenda abstinerē
debeant. Rei uero huius ueritas ita sese habet. Acte-
on Arcadicus genere uir erat, uenationis amator, qui
quidē ob id multos canes alebat, & cū eis in monti-
bus uenabatur, bonarum rerum atq; facultatis suae
negligens prorsus. Illo autem tempore omnes homines
proprijs manibus laborabant, operarij; per se erāt.
Neminem namq; omnino seruum habebant, sed illi im-
psi terram agrosq; suos colebāt, & sic quisq; qui ter-
ram maxime colebat, ex hoc opere laboriosissimus
ditissimusq; euadebat. Acteoni uero rei domesticae ca-
ram negligēti, quinimmo uenationi duntaxat intēto,
facultas omnis ac uita desiccit, cū autē nihil aliud
in bonis haberet, in illum homines dicebāt: Heu miser
Acteon, qui à proprijs canibus consumptus es, nā &
modo nunc lenocinium exercens infelicitē ages, di-
cere uidelicet, putabant fore quoq; ut à meretricibus
deuoratus esset. Atq; ita tale quippiam de Acteone
factum est.

4. De equis Diomedis homines comedentibus.

De Diamedis quoq; equis, quod homines com-
derent, dicitur, quod quidem omnino ridiculū
est. Animal

est. Animal etenim istud hordeo foenoq; magis, quã hu-
manis carnibus delectatur. Veritas autẽ hæc est: Cum
antiquiores illi homines primi per se operarij essent,
ac cibum ob id plurimamq; substantiam possiderent,
utpote per terrã ipsam manibus suis colentes, equos
pascere ipse Diomedes cœperat, & usq; adco equis
ipsis tantisper delectatus est, quoad sua bona perdi-
dit. Omnia nanq; diuendens, in equorũ nutrimentũ
consumpsit. Qua ex re amici eius equos illos homini-
uoras, hoc est, humana carne uescentes nuncupabant,
& sic tali ex factõ fabulosus hic sermo in medium ad-
ductus est.

De Orione.

Iouis Neptuni atq; Mercurij filius Oriõ fuisse di-
citur. Nã Hyrcus Neptun & Alciones unus At-
lantidis filiarum in Tanagra Bœotiæ habitabat. Hospi-
talissimus autem cum esset, deos aliquando hospitto su-
sceperat. Iuppiter autẽ Neptunus atq; Mercurius cũ
forte hospitio suscepti ab eo fuissent, ac benignitate
illius admisissent. Eum, ut quicquid uellet peteret, ex-
hortati sunt. Hic uero cum sine filijs esset, puerũ sibi
dari petijt. Quocirca Dij tres illi cum bouis pellẽ ab
eo in eorum honorem sacrificati, acceperunt in eam
urinam

urinam ueluti semen infundentes minxerũt, & sub
terram illam occultari, ac mox post menses decem su-
scipitũserunt. Quibus decem mensibus decursis, nã-
tus est Orion, sic primũ quidem denominatus, eo quia
dij tali pacto urinam intra corium illud infuderant,
postea uero propter bonum nominis sonũ Orion di-
ctus est. Cum autem hic simul cum Diana ueniretur,
eam uiolare uelle aggressus est, quæ illi ob hoc indig-
nata Scorpionem è terra in illum emisit, qui cum eũ
circa calcaneum pedis percussisset, interfecit. Huius
uero sic mortui miseratus Iuppiter inter sydera ip-
sum collocauit.

De Seminatis Gigantibus.

Dicitur etiam, quod Cadmus, ut memorant,
cũ in Lerna Draconem interfecisset & den-
tes eius collegisset, eos in propria terra seminauit, ex
quibus postea nati sunt uiri armati. Quod si uerũ fuisset
nullus hominum nostri temporis aliud quidpiam
unquam præterquã dentes Draconis seminauit, huius
tamen rei ueritas ita se habet. Cadmus genere Phœ-
nicus erat, is Thebas aduersus fratrem Phœnicũ bellũ
de regno gesturus profectus est. Cum plura uero alia
bona hic, ut qui rex erat, haberet, dẽtes inter cætera
Elephãtis

Elephantis eburneos habebat. Thebanorum autem rex Dracon Martis filius erat, quē cum Cadmus interfecisset, eius regnum occupauit. Amici itaque Draconis, bellum aduersus Cadmū gerebant, contra quem et Draconis quoque filij insurrexerunt, qui quidem omnes tam amici quā filij posteaquam uiribus inferiores facti, superatiq; ab eo fuerunt, Cadmi bona atq; diuitias diripientes, praesertimq; dentes ipsos eburneos, quo impetus illos ferebat, aufugebant. Alij namq; alio dispersi disseminatiq; spargebantur, quidā in Atticam, nōnulli in Peloponnesum, pleriq; in Phocidā, alij uero in Locrida peruenerunt, à quibus quidem mox locis uenientes, Thebanis bellum inferebāt. Difficilesq; ac molesti admodum bellatores erāt. Posteaquam igitur eburneos dentes, quos Cadmus habebat diripientes aufugere, Thebani dicebant, quod talia tanquam horrenda mala hęc sibi ipsis Cadmus draconem necando, intulerat. Ex cuius quidem dentibus multi strenui, fortesq; uiri, hac et illac disseminati sparsiq; hoc est sati, illis ipsis bellum inferebant, quo quidem ex euento fabula hęc conficta est.

De Sphinge.

DE Cadmea Sphinge dicunt, quod fera quidē hęc fuit, quę corpus canis habens, caput et faciem

faciem puellę, alas uero auium, atq; hominis uocem haberet. In Sphincio autem monte sedens hęc, enigma quoddam unicuiq; ex ciuibus proponebat, et quę eunq; (illud soluere nescientem) interimebat. Quod cum soluere Oedipus propositum enigma sciuisset, sese ipsam (ut quę grauato animo id ferebat) ex morte deiciens, interfecit. Sermo autem hic in credibilis, ac res ipsa impossibilis est. Neq; enim talis species, formaq; fieri ullo pacto potest. Atq; adeo illud sane perquam puerile admodum est, enigma non soluētes homines, ab ea tam facile interemptos iri solitos, uel eā à Thebanis feram ob id sagittis confossam non fuisse stultumq; credere prorsus est, ciues suos ueluti hostes essent, ita à Thebanis contemptos fuisse, ut à fera illa deuorari permitterētur. Habet igitur sese hoc pacto ueritas: Cadmus cum mulierem Amazonida, cui Sphinx erat nomē, secum haberet, Thebas peruenit: Cuiq; Draconem interfecisset, huius ipsius regnum occupauit. Post hęc et Draconis sororē, cui Harmonia erat nomen, coepit. Intelligens autē Sphinx quod Cadmus aliam duxisset uxorē, ac sibi persuadens multos ciues se abeuntem secuturos esse, quā plurimas diuitias rapiens, secumq; celerē canem ducens, quę Cadmus habebat, cum his omnibus in Sphinciu montem nuncupatum peruenit, et exinde Cadmo bellū inferebat.

inferebat, incurfiones autem infidiant do, cum per unum queng, ex illis montibus faceret, fingulis horis plures homines interimebat. Vocant autem Thebanum incurfiones ipfas enigmata. Diuulgabant hoc autem paffim ciues in hunc modum dicentes: Argius Sphinx nos, enigma quoddam propones, diripit. Quoniam autem modo enigma faciat, inuenire nemo nostrum potest. Publico itaq; edicto nunciari Cadmus iuffit Sphingem interficienti, diuitiarum per quam plurimum premium esse propositum. Ad quam cum Oedipus Corinthius accelfiffet, uir equidem bellicis in rebus clarus, ac strenuus cum equo ueloci quem fecum habebat, una cum Thebanis quibusdam, quos in societatem fibi affumpferat, nocturno tempore, cum his montem uerfus accedens, sphingem ipsam de medio fuffulit. Vro quibus euentibus fabula haec in medium adducta fuit.

De Vulpe. 2.

De Telmefta Vulpe dicunt, quod Thebanos haec rapiens deuorabat. Quod quidem omnino simplex ac fatuum est. Neq; enim quodpiam aliud animal est, quod terreftre exiftens hominem rapere atq; affportare ualeat. Vulpes in super paruum animal ac debile est, fuit autem quidpiam tale: Thebanus uir quidam, bonus ac pulcher

pulcher fatis admodum fuit, qui Alopix nomine, hoc est, Vulpes nominabatur. Hunc autem cum affutiffimus effet, & omnibus homines prudentia superaret, Thebanorum rex ueritus ne fibi infidias aliquando strueret, e ciuitate expulit. Qui cum ualidiffimum fibi exercitum comparaffet, aliosq; fecum merce narios milites adduxiffet, Telmeffium nuncupatum collem occupauit, unde defiliens, Thebanos praedabatur. Dicebant itaq; Thebani homines, Alopix, hoc est, Vulpes dictus, circumqua; decurrens nos subiugat. Ad hunc autem locum uir quidam Cephalus nomine, genere Athenienfis, qui magnum exercitum habebat, cum perueniffet Thebanis auxilium ferens, Alopeca hunc, hoc est, Vulpem nominatum interfecit, atq; eo ex loco exercitum eius omnem depulit.

7. De Niobe

Niobem dum uiucret, super filiorum fuorum sepulchrum lapidem factam esse memorat. Quicumq; autem ex lapide hominem, rurfusq; ex homine lapidem fieri poffe credit, ftultus hic quidem plane est. Verum autem hoc habet: Niobe mortuis fui ipfius liberis cum lapideam imaginem fibi conftituiffet, eam supra natorum fuorum sepulchrum pofuit. Nosq; ipfi.

hanc

banc utiq; qualis reuera esset, inspeximus.

De Lynceo. 10.

Lynceum dicunt, quod ea etiam quae sub terra erant prospiciebat, quod quidem falsum prorsus est. Nam veritas ita sese habet. Lynceus aes, argentum, ceteraq; metalla primus inquirere coepit. In qua quidem metallorum inquisitione, lucernas secum intra terrae penetralia circumferens, ibidem eas forte relinquebat, ac sursum ipse aes ferrumq; reportabat. Quod factum videntes homines, dicere consueuerat, quod Lynceus subterranea etiam prospiciebat, ob idq; argentum inde sursum afferebat.

De Ceneo. 11.

CAenea inuulnerabile omnino fuisse aiunt. Qui cumq; autem hoc ad credendum suscipit, quod homo quispiam ferro inuulnerabilis existat, amens hic reputandus est. Veritas itaq; sic se habet. Ceneus genere Thesalus, uir erat bellicis in rebus strenuus ac potens, pugnantiq; scientia praeditus, qui cum multis in bellis olim fuisset, nullo tamen unquam tempore uulneratus fuerat. Atq; adeo cum Lapithis simul quandoq;

pugnans

pugnans, a Centauris interfici nullo modo potuit, sed ab illis solum comprehensus cum fuisset, multitudine illorum obrutus est, sicq; consumptus fuit. Eius itaq; defuncti Lapithae cadauer suscipientes, nullisq; confossis uulneribus corpus inuidentes, dicere consueuerant. Ceneus cum alias toto suae uitae tempore inuulnerabilis fuerit itidem sine ullis nunc quoq; uulneribus mortuus est.

De Cygno. 12.

Idem quoq; sermo de Cygno Colonienfi circūfertur, illum namq; dicunt inuulnerabilem pariter fuisse, eo quod cum pugnator quoq; is, scientiaq; bellicae peritissimus esset, ac Troiano in bello ab Achille lapide percussus fuisset, minime uulneratus est. Eius itaq; defuncti cadauer homines intuerentur, quod inuulnerabilis quoq; hic esset diulgabant, atq; ita nomine quoq; ipso inuulnerabilis nuncupatus est. Assentitur hac in re mihi, meumq; sermonem hunc affirmat et cōtestatur Ajax Telamonius. Namq; et is quoq; inuulnerabilis dictus est, qui uel se ipsum ense proprio peremit.

De Dedalo et Icaro. 13.

DAedalum unam cum Icaro filio, quandam ob causam in carcerem a Minore inclusum fuisse

G 3 aiunt

aiunt, qui quidem Dædalus cum fictitias sibi pennas, fabrefaciendo aptasset, unâ cum icaro illinc exiuisse fertur. Scientiam uero hunc uolantes homines fieri di absq; ulla machina, & artificio, pennasq; præsertim fictitias habentes, calluisse, impossibile est. Tale igitur hoc erat quod ab eis dictum est: Dædalus cum in carcere esset, ac sese ipsum per fenestram quandam demississet, scapham mare sulcaturus, inscendit, quod simulatq; Minos intellexit, que illum abeuntem nauis insequerentur, mittit. id autem Dædalus atq; Icarus agnoscentes, persecutoresq; à tergo instare animaduocentes, uento terribili ac uehementi cum impetu flante usi, aduolantes, hoc est, nauigantes circum pelagus uertebantur. Atq; is ipse Dædalus in terram cum peruenisset, incolumis seruatus est. Icarus uero in mari periit, à cuius quidem nomine Icarium mare denominatum est, qui eum postea ab iudis in terrâ cicctus Icarus fuisse, à patre Dædalo sepulturae demandatus fuit.

De Atalanta & Milanone.

DE Atalanta & Milanone hoc etiam referunt, quod illa quidem in Leenam commutata fuit, hic uero Leo factus est. Veritas tam rei huius talis est:
Atalanta

Atalanta & Milanio cum simul in uenatione essent, Atalanta puella, ut secum in coitu misceretur Milanio persuadet atq; ob id in speluncam coiturus, eam perducit, simulq; conueniunt. sed in eo forte anro Leonus atq; Leenæ cubile erat, qui cum illorum uoces audissent, egressi cum impetu, Atalantam atq; Milanionem dilaniarunt. Non multo autem tempore post Leone ac Leena ipsa exinde egredientibus, qui socij in uenatione Milanionis erant, in huiusmodi animalia Atalantam atq; Milaniona transformatos fuisse existimabant. Reuersiq; in ciuitatem, ipsi talia passim de Atalanta & Milanione, quod in leones mutati fuissent diuulgabant.

De Callistone.

ET de Callistone talis quoq; sermo existit quod uenatrix cum hæc esset, ursa facta est. Ego uero dico etiam hanc ipsam montes inhabitantem, ubi ursa quædam forte inerat, ab ea in uenatione commutatam fuisse. Quicq; igitur in uenatione cum ea erat, non illam amplius ex ursæ cubili egredientem, sed solam ursam uidentes, quod Callisto puella ursa facta esset, dicebant.

De Europa

De Europa. 10.

Evropam Phœnicis filiam, cū à tauro uecta fuisset, ex Tyro in Cretā mari peruenisse cōsent. Mibi uero longe secius fuisse uidetur, eo quod neq; taurus, aut equus tam profundum pelagus transfretare potuisse uideatur, neq; utiq; puellam Europā supra taurum tam ferū animal ascendere uoluisse. Atq; adeo si Iuppiter Europam in Cretā accedere in animo habuisset, meliorem sane uiam, quam hæc erat, inuenire potuisset. Veritas rei hoc habet. Cretensis uir quidam, cui Taurus nomen erat, bellum in Tyrreæna regione gerebat, hic cū plures alias eo in loco puellas rapuisset, Europam præcipue regis filiam, postremo captiuam, abduxit. Quæ ex re dicere homines solebant, Europam regis filiā taurus asportauit, ob idq; fabula hæc conficta fuit.

De Durateo equo & Troia. 17.

Achios ligneo in equo Iliū expugnauisse tradunt. qui quidem sermo uanus utiq; ac fabulosus omni ex patre est. Veritasq; ipsa hoc habet: Equum ligneū ita fabricarunt Græci, ut magnitudine sua portas urbis superemineret, ne portis recipi aut intra mœnia duci ullo pacto posset. Ductores uero

iuxta

iuxta ciuitatē ipsam concauo in loco quodam se debāt, qui in hunc usq; diē Arguorū infidiæ uocatur. Trāsfuga autem Sinon cum ad Ilium peruenisset, Iliensibus ipsi persuadet, ut equum illum intra ciuitatem suam ducere omnino debeant, hoc ipsum addēs quoq; fore scilicet ut nullo pacto deinceps Græci, aduersum eos accedere possent. Cui audientes Troiani cū fuissent, & portas quoq; urbis deposuissent, equum ipsū introducentes. admittunt. Prudentibusq; max ipsi cum securitate, ac nūl tale uerentibus Troianis, impetu factō, eos adorti sunt Græci. Ac tali quidem pacto Troia capta est.

De Aeolo.

Aeolum uentorum regem fuisse aiunt, qui Vlysi si uentos in utre conclusos dedit. Quam quidem rem fieri impossibile esse omnibus manifestum existimo. Verisimilius utiq; fuisset id quod erat, dixisse, Aeolum scilicet Astrologum fuisse, qui Vlysi tempora, quibus exortus flantium quorundam uentorum fierent, prædixerit. Mœnia insuper hic ciuitatis suæ ex ære circumdata habuisse traditur, quod etiam falsum omnino est. Armatos nāq; uiros, ut reor, potius ille habebat, qui ciuitatē eius præsidio custo diebat.

¶ De He-

De Hesperidibus.

Hesperides mulieres quaedam fuisse tradunt, quibus mala aurea super malo arbore, quae diaco-
custodibat, fuerant. Ad quae quidem poma aurea Hercules expeditionem fecerit. Veritas tamen rei huius-
modi est: Hesperus uir quidem Milesius erat, qui in Ca-
ria habitabat, duasque filias habebat, quae Hesperides
nomina bantur. Illae ipsae oues pulchrae atque foecundae
erant, quales et nunc in Mileto quoque sunt, quae quia-
dem ob id aureae iam oues nuncupantur, quoniam pul-
cherrimum omnium rerum aurum est, et illae quoque pulch-
errimae erant. Mala etenim ut poma, sic oues quoque apud
Graecos uocantur, quae quidem Mala, hoc est, oues
cum circa maris littus pascentia Hercules uidisset, ea
abigendo comprehendens, nauis suae imposuit, simulque
earum pastorem nomine Draconem secum domum per-
duxit, et hoc non amplius Hespero iam ipso uiuente,
sed eius duntaxat superstitionibus filiabus. Dicebant itaque
homines: Aurea equidem mala uidimus quae ab He-
speridibus Hercules, Draconem quoque custodem in-
terficiens, abduxit. Sicque exinde fabulosus sermo con-
fictus formatusque fuit.

De

De Cotto et Briareo.

De Cotto et Briareo dicunt, quod cum uiri
essent, centum tamen manus illi habebant.
Quod quidem uelie dicere quomodo non stultum pro-
sua est. Verum hoc autem in se habet: Ciuitati in qua
illi habitabant Ecatontachiria, hoc est, Centimanus no-
men est. Erat autem ciuitas illa, quae nunc Orestia des-
uocatur. Dicebant itaque homines Cottus, Briareus et
Gyges Ecatontachirei, hoc est, Centimani auxilium dis-
afferentes aduersus Titanas, ab Olimpo eos expu-
lerunt.

De Scylla.

De Scylla etiam tradunt, quod in Tyrrhena
regione scra quaedam fuit, quae mulier qui-
dem usque ad umbilicum esset, caetero uero capita exinde
ei nata sint, ac reliquum corporis serpentis haberet.
Talem autem naturam credere ualde stultum est, ue-
ritas namque huiusmodi est: Tyrrhenorum insulae erat,
quae cuncta circumuicina Siciliae Ioniisque sinus loca atque
regiones depraedabantur. Tunc temporis autem nauis
erat triremis uelox, cui Scylla erat nomen, quae quidem
ipsa triremis caetera nauigia comprehendens, cibum sa-
pius

pius assequeretur, sermoq; ob id multus de ea erat. Hanc autem nauem Ulysses, uehementi & cum impetu flante uento, usus effugit. Quod mox in Corcyra Alcino narrauit, quo nam scilicet pacto euaserat, & quomodo nauem illam effugerat, nauisq; praeterea eius formam descripsit, a quibus quidem rebus fabula conficta fuit.

22. De Dædalo.

Illud etiam de Dædalo narrant, quod statuas per se ambulantes fabrefaciebat. Ire uero sua sponte statuas impossibile mihi sane uidetur, uerum autem hoc habet. Quicumq; tunc temporis statuas uirorum statuarij faciebant, imaginesq; exornabant iunctos adnexosq; corpori pedes quibus immutarentur, habentes uiriles statuas faciebant. Dædalus uero ipse uno pede tantum elato, sese uertentes statuas formabat. Quamobrem id uidentes homines, statuas a Dædalo factas ambulare dicebāt, ac non ut ceteras consistere. Quem idmodum nunc quidem etiam dicimus, quod picti sint homines pugnantes, & uertentes sese equi, ac naues in undis sese submergentes.

De Phineo

23. De Phineo.

Narrationibus quoq; fabulosis de Phineo dicunt, quod Harpyiae substantiam eius asportabant, existimant uero quidam ferat uolatiles has fuisse que cibaria ex Phinei mensa diriperent. Veritas tamen sic habet: Phineus Pconiae rex erat, qui cum ad senectutem peruenisset, uidendi usum prorsus amisit, simulq; liberi eius mares mortui sunt, filiae uero illi, Pyria & Erasia dicte erant, quae paternam substantiam omnem destruebant, adeo ut Phineum miserum Poëta dicere cœperint, cuius bona Harpyiae ita dilapidarent. Huius uero Phinei misericordia moti uicini eius Zeithus & Calais, qui Boreae uiri non ignobilis filij erant, auxiliumq; illi afferentes, filias eius e ciuitate expulerunt, ac diuitias bonaq; illius dispersa in unum congregantes, Thracensem quendam illorum custodiae praefecerunt.

24. De Metra.

De Metra Erifichthouis filia aiunt, quod quatenuscumq; pater suus utiq; uoluisset, formam mutare consueuerat, quod quidem credere ridiculum prorsus est. Quomodo enim quos uerisimile sit, ex puella

puella bouem, rursusq; canem uel auem fieri posse.
 Verum autem sic habet: Erisichthon uir Thesalus
 erat, qui cōsumptis facultatibus suis, pauper esse cōtus
 est. huic uero filia pulchra & honesta, raræq; formæ
 erat, quæ intra nominabatur, hanc quicumq; uidisset
 eius amore prolinus detinebatur, argento autē illius
 temporis homines prociq; in sollicitandis mulieribus
 minime utebantur, sed dabant alijs quidem equos, nō
 nulli boues, quidam oues, uel quodcumq; ipsa, tanquā
 sibi magis gratum, uolisset, quo circa Thesali hoc
 uidentes, passim dicere consueuerant, congregatum
 scilicet Erisichthoni uictum opera ac beneficio Me-
 træ eius filie fuisse, quæ patri equos, boues aliq; per
 quam plurima suppeditabat. Quibus ex rebus fabula
 cōficta fuit.

De Geryone. 25.

Geryonem tria capita habuisse dicunt, quod
 esse quod tria habeat capita, sed tale quid omnino
 fuit: ciuitas in Euxino ponto est Tricarinia, hoc est,
 tricipitia nuncupata. Erat autem tempestate illa Ge-
 ryon inter alios homines nomine famigeratus, ut qui
 diuitijs, multisq; rebus maxime excelebat, bouum inter
 cætera

cætera armentum perquam admirabile habebat, ad
 quod cum Hercules ut boues abigeret accessisset, sese
 illi opponentem Geryonem de medio sustulit, sicq; bo-
 ues abduxit, quæ omnibus eas, dum circumagerentur,
 insipientibus, magnam admirationem incutiebant,
 mediocris namq; illis magnitudo quædā inerat, à ca-
 pite quoq; ad illa usq; parue simæq; erant, cornua
 prorsus non habebāt, ossa uero & longa & lata qui-
 dem apparebant. Percunctantibus itaq; hominibus,
 cuius nam boues illæ essent, eas Hercules, Geryonis
 Triacrinij, hoc est, tricipitis existentes, abegisse non
 nulli asseuerabant, ex quibus dictus Geryonem ipsum
 tria capita dubio procul habuisse quidā existimabāt.

26. De Glaucō Sisyphi.

Glaucum quoq; ab equis consumptum fuisse
 tradunt, ignorantes scilicet equorum nutri-
 torem hūc etiam fuisse, qui domestica bona nulla in re
 curabat, quinimmo sumptus perquam maximos cum
 quotidie magis ac magis faceret, consumptus est, sicq;
 uictus omnis, ac facultas postremo illi defuit.

De altero

De altero Minos Glaucō. 27.

ET haec ipsa quoque fabulosa narratio tota ridicula est, quod Glaucum, cum is mel bibens perijisset. Minos pater intra sepulchrum, & una cum eo Polyidum domini medicum uiuentem adhuc, dimersit. Qui quidem medicus, cum Draconem quendam mortuo Draconi cuiusdam herbam porrigentem, animaduertisset, qua illum ad uitam reuocabat, itidem ipse, eadem herba, in Glaucum facere orsus, eum ad uitam resurgere fecit. quod quidem nullo pacto fieri potest, impossibileque omnino uidetur. Quod uero factum fuit tale quidpiam est: Glaucus cum mel biberet ualde perturbatus est, plurimaque illi cholera usque adeo mota est, ut animus illi prorsus defecerit. Ad hunc ita male se habentem, quam plurimi alij medici, diuitias sese consequi posse sperantes, uenerunt. Polyidusque praesertim, qui cum in memoria herbae cuiusdam naturam haberet, quam a medico quodam, qui nomine Draco dicebatur, perceperat, hac eadem usus Glaucum protinus salutem pristinae restituit. Dicebant itaque quidam haec: animaduertentes, Glaucum ex potu mellis mortuum, Polyidi curatione uitam reuocatum fuisse.

De Glaucō marino. 28.

CAnitur insuper, quod & hic Glaucus, cum herbam olim quampiam comedisset, immortalis est factus

est factus, & nunc quoque in mari habitat, hoc autem credere herbam hanc Glaucō duntaxat, neque alteri cuiquam ut assequeretur, contigisse, hominemque in mari uel aliud quodpiam terrestre animal uiuere, puerile admodum est. Hoc habet namque in se ueritas. Glaucus piscator, uir erat genere quidem Athe donius, uirinae torque praeter ceteris eximius, qui uel cunctos sui temporis natatores in undis exuperabat. Contigit autem quod cum hic prope portum ante omnium conspectum, qui in ciuitate erant, nataret, ab omnibusque uideretur, in locum quendam ei natate contigit, ut mox per aliquot dies, uisus ab amicis non fuerit, natansque mox ab eis iterum uisus est. Querentibus ergo domesticis eius, ubi nam locorum per ea tempora, quibus uisus non fuerat, habitasset, in mari sese fuisse falso respondit. Pisces praeterea unum in locum plures concludens & occultans aduersabat, ut hyemali tempore quando reliqui piscatores nullos capere pisces poterant, solus ipse haberet. Ciuibus ob id quoscumque pisces exoptassent, sese protinus allaturum esse pollicebatur, sicque & quos utique uoluissent eis statim affererebat, Glaucus ob id marinus uocitabatur. Qui mox cum in marinam feram inuadisset, ab ea consumptus est. Quo e mari nusquam redeunte, Glaucum in mari uiuere atque ibi considere fabulati sunt.

H De Bellero

De Belleroponte. 77

Belleropontem ab equo Pegaso, qui pennatus erat, gestari solitum fuisse tradunt. Mibi uero absurdum prorsus uidetur equum uolitare posse, etiam si omnium auium pennas sibi adiunxisset. Atque adeo si quandoque tale animal fiat, nunc etiam utique existeret, illum etiam Belleropontem aiunt Amisodarichimeram interfecisse, quae quidem bellua erat, ut dicitur, prima leo, postrema draco, media ipsa chimera. Quidam uero existimant hanc feram fuisse tria capita habentem, quod impossibile est. Leonem scilicet similibus cum alijs animantibus cibus atque domesticis uti, quod uero mortalem naturam habuisse, ignemque eam ipsam spirasse dicitur, puerile est. Cui nam enim queso potissimum ex illis tribus capitibus in reliquum corpus potestatem fuisse dicendum est? Verum ergo ita habet; Belleropontes Phrygius uir erat, genere quidem Corynthius bonus pulcherque satis, hic cum nauigium sibi preparasset, maritima circumquaque loca depreedabatur, nomen autem nauis Pegajus erat, ut nunc quoque suum cuiilibet nauigio nomen est inditum. Nomen autem id Pegasi nauigio magis, quam equo aptum fuisse uidetur. Ea uero tempestate Amisodarus rex ad Xanthum flumen habitabat, sub quo altus mons

mons Telmissus nomine erat, ad quem duo ascensus, per planiciem, pascuaque ab anteriori ciuitatis Xanthorum parte, erant, tertius retro à Caria, reliqua uero loca inculta inaccessaque prorsus iacebant, horumque in medio hiatus terrae satis magnus erat, unde uel ignis utique superascendebat, his autem mons alius Chimera dictus adiacebat. Illo uero tempore, quemadmodum eius regionis incolae narrat, ante planiciem illam habitam Leo quidam erat, retro uero Draco unus, qui pastores ambo circumquaque ledabant. Ad quae loca Belleropontes accedens, montem expugnauit et Telmissus ab eo simul concrematus est, feraeque illae sic perierunt. Dicebant itaque eius loci habitatores Belleropontem illum cum Pegaso appulsum, Amisodarichimeram perdidisse, quo ex facto fabula conficta est.

Se. De Pelope et equis eius.

Pelopem cum alatis equis Pisam, ut Hippodamiam Oenomai filiam desponsaret, uenisse dicunt. Ego uero eadem ferme de Pelope dico, qualis et de Pegaso quoque dixi. Si enim Oenomaus Pelopis alatos equos uidisset, non utique illi filiam suam in uxorem, quae talem currum ascenderet, praeberet uoluisset. Dicendum itaque potius fuit, quod Pelops nauem im-

pellens, quæ equis quibusdam alatis insculpta erat, ad Hippodamiam puellam rapiendam accessit, qua rapta fugiens uhebatur. Talisq; super hac re fabula formata fuit.

De Phrixo & Helle, 51.

Narrant insuper Phrixo ab ariete predictum fuisse, quod pater Athamas eum mactare in animo habebat, quo audito, sorore sua Helle secum aduocata arietem ipsum cum ea inscendit, mareq; ambo sulcantes, in Euxinum pontum peruenierunt, quod quidem, ut credi possit, per quam difficile est, quod aries ueluti nauigium quoddam esset, mare pernatate tanto praesertim duorum hominum pondere onustus, potuerit. Et ubi nam queso alimenta cibi, potusq; arietis, atq; illorum in mari esse poterant? Absit enim quod eos ullo pacto impastos & absq; cibo potusq; tanto tempore manere potuisse dicamus. Illud post hæc absurdum est, quod de Phrixo quoq; dicitur, quod salutis suæ autorem, seruatoremq; arietem cum mactauisset pellem ei detraxit quam Aectæ muneris loco, ut filia eius in uxorem haberet, dedit. Hic uero Aectes Colchorum rex erat. Vide autem quomodo tunc temporis pelles huiusmodi arietinæ raræ apparebāt, quæ

Regem

Regem quoq; ad filiam propriam illi pro hoc dono, uelut eius dote in matrimonium dandam, impulerit. Licet eam usq; adeo magnificaret, ut nullius mariti connubio dignā hactenus existimasset. Iam uero quidam ut risum (quem pelles hæc mouere possent) effugiant, auræ hanc pellem fuisse adiungunt, quæ si auræ quidem fuisset: tanto minus à Rege capi, ut quæ Phrixus ei peregrinus uir dabat, oportere uidebatur. Dicitur quoq; ad hoc uellus auræ Iasonem unā cum Græciæ proceribus nauem Argo nuncupatam, impulsisse. Verum enim uero neq; Phrixus mihi tam ingratus erga arietem benefactorem suum fuisse uidetur, ut eum perdere uelle sustinuerit. Neq; etiam si splendidissimum smaragdusq; plenum uellus hoc fuisset, uel propter hoc solū nauem Argo illuc Iasonem nauigando impulsisse credendum est. Veritas itaq; sic sese habet. Athamas Græcorum exercitus in Phrygia praefectus erat, huic autem diuitiarum suarū procurator, ac ueluti custos erat uir quidam nomine Aries, quem praeteris fidelem sibi maxime esse existimabat. Is cum forte Athamantem de nece Phrixo paranda cogitare intellexisset, Phrixo id protinus significat, qui quidē hoc audito, nauem actutum praeparauit, & in ea diuitias per plures imposuit, simulq; Pelopis matrem in eadē nauis adiungit, quæ Eos, hoc est, Aurora dice-

cebatur, haec quoque suis ex opibus atque diuitijs imaginem auream sibi fecisset, eam naui imposuit. Quo facto simul cum his bonis Phrixus, Helle et Aries nauigantes abiere. Contigit autem, quod nauigatione illa Helle puella pro imbecillitate nimia deficiens, mortua est, à cuius nomine mare illud Helleponti nomen hoc sortitum est. Illi uero cum ad Phario peruenissent, sedes ibi posuerunt, ubi Phrixus Octae regis Colchorum filiam in matrimonium duxit, cui dotis nomine auream illam Aurorae imaginem potius, et non pellè arietis auream dedit, haecque ueritas ipsa est.

De Phorcynis filiabus. 32.

DE filiabus quoque Phorcynis perquam ridicula narratio circumfertur, uidelicet, quod Phorcyn ipse tres filias habebat, quae uicissim uno oculo, quem auuntaxat inter omnes habebat, cum uidere illis opus erat, utebantur, atque ita fiebat, ut quotienscumque ex illis una oculo uti uellet, capiti suo illum insertaret, sicque uideret, quo quidem cum illa satis usa fuisset, alijs eum uicissim tradere consueuerat, ita ut omnes hoc pacto uiderent. Cum autem Perseus ad illas forte accessisset, atque eam quae tunc oculum habebat, cunctanti gradu à tergo adortus esset, demutato ense, ut sibi Gorgona ostenderent

ostenderent, petijt, mortemque eis, nisi eam utique manestarent, minutatus est. Illae uero mortem formidantes eam protinus indicant, cuius caput ipse cum amputasset aëra uolando inscendit, simulque hoc Polideta ostendens in lapidem eum mutauit. Quod quidem omnino ridiculum est, uiso defuncti capite uiuentem hominem lapideum fieri posse. Quis enim queso ad hoc faciendum uis mortuo meiste fuit autem tale quidpiam: Phorcyn uir quidam Cyrenus fuit, Cyreni uero genere Aethiopes sunt, Cyrenemque in insulam, extra Herculis columnas existentem, incolunt, Libyamque arant iuxta Aunona fluium, propeque Carthaginem sunt ualde diuites. Hic Phorcys Herculis columnis, quae tres sunt, imperans, quatuor cubitorum statuam auream Mineruae fieri fecit. Vocant enim Mineruam Cyreni Gorgonem, ueluti Dianam Thracis Bendiam, Cretenses Dictynam, Lacedaemonij uero Verpim. Verum antequam statuam ipsam Phorcys in templo consecrasset, moritur, tresque post se natus reliquit, Sthenonem uidelicet, Eurialem et Medusam, quae nemini in matrimonium sese coniungere unquam uoluerunt, sed uitam exilibem degentes, substantiam omnem inter se diuisere, et quilibet uni ex tribus insulis imperabat, quae sibi in bonis contigere. Gorgonem uero statuam illam auream Mineruae neque in templo sacra

tam ponere, neq; diuidere uelle illis uidebatur. Quin immo apud unamquamq; illarum eam ipsam uicij im. ueluti thesaurum quēdam depositam, retineri debere consuerunt. Phorcymi uero socius quidā honestus bonusq; uir erat, quo suis in rebus ueluti oculo utebantur. Perseus autē ex Argo exul secū nauigia roburq; militare habens, maritima loca tunc populabatur, qui ratus Gorgonem hanc Reginam mulierem quandam esse locupietem quidem, sed quæ tamen uiribus imbecilla esset, adnauigat primum in portum, & stationē ibi nauium faciens, ea loca, quæ inter Cyrenē & Sardiniam erāt, percurrit, ab unaq; ad alterā earū descendens, Oculum ipsum capit. Intellexerat enim ab earū una se nihil aliud ex illis locis præterquam Gorgonē quæ magnam uim auri in se habebat, auferre posse. Puellæ igitur ipsæ postquam Oculum amplius in parte secundum sermonem prædictum, non habebant, in unum conuenerant iurantes (nam altera alterā accusabat, quod Oculum detineret) Sed postquam sese prorsus eum non habere cognouerunt, quid nam de eo utiq; factum fuisset, ualde admirabantur. Interim ad eas ita consternatas, Perseus nauigat. Oculūq; ab eis quæsitum sese habere significat, quem tamē illis se nullo pacto daturum ait, nisi prius ubi nam Gorgo sit, ab eis edoctus fuerit. Minabatur. ad hæc nisi hoc

manifestarent

manifestarent, eas interfecurū esse. Medusa non ostēsuram se esse ait, uerum Stheno & Euriāle ostenderrunt, quare Medusam ob id Perseus interfecit, illis uero duabus Oculum restituit. Cum itaq; Gorgonem accepisset, in partes eam plures dissecut, & triremem a se uersutum ab se caput eius reposuit, ipsiq; nauis nomen Gorgonis indidit. Cum qua mox per nauigans ab insularis circumquaq; pecunias assequabatur, eo quod omnes qui aliquid ei contribuere recusarent, interimebant. sic & a Seriphij, ad quos nauigādo peruenit, pecunias petijt, illi uero in unum omnes sese, ut ei resisterent, primo congregarūt, rursusq; cum ad eos in forum coactos Perseus accederet, Seriphij non illi relinquentes abierunt, ut ipse neminem omnino ibi inueniret hominem, sed lapides quidem factos, non autē uiros amplius, quo circa insularum reliquis pecuniis sibi tradere denegantibus, dicere Perseus adsuerauit: uidete ne, quemadmodum Seriphij, Gorgonis caput uidentes, in lapides & uos mutemini. Id namq; malum ipsi passi sunt.

33. De Amazonibus.

DE Amazonibus talia prædicantur, quod mulieres illæ quidem non erant, sed uiri potius barbari

barbari, qui oblongas uestes et ad talos usque demissas ad instar Thracensium mulicium gerbant, comamque mitris continebant, ac barbas radebant, ob id autem ab hostibus in bello per contumeliā feminæ uocitabantur. Anazones autem, suapte natura sibi ingenta, strenui bellatores erant. Expeditionem mulierū istarum nunquam factam fuisse (quando et nunc quoque nulla apparet) credere uerisimile est.

De Orpheo. 34.

Falsus quoque de Orpheo sermo uulgatur, quod scilicet eum cytharizantē quadrupes, aues, atque arbores sequerentur. Id autem mihi tale quidpiā fuisse uidetur, quod Bacchæ furentes feminæ erant, quæ in Pieria ouium pascua dilaniabant, aliisque plura mala uiolenter perpetrabant. Quæcum ad montana loca se recepissent, plures ibi dies se continuerunt, ubi cum diutius permanerent, Ciues sibi iam ipsis suisque mulieribus ac filiabus mali aliquid ab eis timentes, qui Orpheum acciterent, mittunt, illumque rogant, ut aliquid, excogitando machinari uelit, ut quoquo modo posset, furentes feminas è montibus deduceret, qui quidē Orpheus cum Bacchi sacra solennia ordinauisset, citharæ sono Bacchantes illas demulcens, è montibus secū deduxit

deduxit, firulas quidē primum habentes, sed quæ cū è montibus descenderent, diuersarū arborum ramos secum gerbant. Quod spectaculum uidentibus hominibus incredibile admirationē afferebat. Namque primo aspectu illo, deducta ab eis è montibus ligna, arbores, quæ reuera descenderēt, esse uidebantur. Quæ obrem qui talia perspicerent, ita secum dicere conuenerant. Orpheus citharam pulsans ex monte syluā ad se ducit, atque ex hoc tantū fabula ipsa cōposita fuit.

35. De Pandora.

Non tolerabilis de Pandora sermo diuulgatus est, quod cum ipsa ex terra formata fuisset, alijs quoque feminis similem ipsa formam dederit. Mihique hoc potius sic fuisse uidetur, quod Pandora mulier Græca fuerit ualde diues, quæ quotiens domo exibat, sese plurimum exornare solebat, atque in primis pigmento quodam ex terra confecto sese perungens utebatur. Resque ipsa omnino sic se habet, nec alio quopiam modo. Quanquam sermo hac de re factus, ad impossibilia quædam conuersus fuisse uideatur.

36. De generatis ex fraxino.

ET quid quæso uilius magisque stultum est, quam primum genus hominum ex fraxino generatum esse

esse dicere? Si quidem Melus uir potius quidam nomine fuit, à quo Melis feminae denominatae fuerunt. Quemadmodum ab Heleno Hellenes Graeci, & Iones ab Iono dicti sunt. Ferreas insuper atque aeneas, quod dicitur, etates tunc fuisse nunquam omnino existimandum est.

De Hercule. 37.

Dicitur quod ex se ipso Hercules folia quaedam habuit, ipse igitur Phyllires dictus, & si priuatus humilisque sortis existeret, cogitas tamē quorsum illa Hercules gestaret, combussit, sicque ratio inde tracta est hoc modo.

De Ceto. 38.

De Ceto haec quidem memoratur, quod Troia nos è mari exiens inuadebat. Et si quidem ei puellas aliquas Troiani obtulissent, ab eis recedebat, (si minus) eorum totam regionem deuastabat, Quam uero id fatuum sit credere, Troianos filias proprias Ceto exponere solitos fuisse, quis non uidet? unum namque potius magnum quempiam nomine Cetum hunc fuisse dicendum est, qui cum rex esset, multum roboris uirumque

namque habens, ac in re nauali ualde potens, Paludē quandam in Asia, quam Troiani possidebāt, circa mare subuertit. Tributumque ab eis sibi ob id persoluebatur, quod quidam Dasmon, hoc est, uectigal uocant. Argento autem eius temporis homines minime utebantur, sed uasis solum, ac suppellectile omni alia. Imperator ideo rex ille, qui Ceton nomine dicebatur, ut ciuitates quaedam tributi nomine Equos sibi darent, aliae uera puellas miterent. Hunc uero regem, cui nomē erat Cetō, barbari Cetum uocabant, hic circumquaque loca illa adibat, & debito necessarioque tempore tributum ab ijs promissum exigebat. Quod si quaequam ciuitates persoluerē recusarent, eorū regiones ac loca male tractabat. Peruenit & is quoque ad Troiam, eo potissimum tempore quando Hercules illuc etiam exercitum Graecorum habens uenit. Unde Herculem tunc Laomedon rex in Troianorum praesidium, conduxit. Ceton uero exercitum suum cum impetu in eos duxit. Cui cum obuiam Hercules & Laomedon cum copijs suis facti essent illum interfecerunt. Quo ex facto sermo fabulosus confictus est.

De Hydra.

Illud quoque super Hydra dicitur, quod Lernaeus serpens erat, quinquaginta capita unicumque duntaxat

taxat corpus habens. Et postquam ex illius tot capitibus unum excisum fuisset, duo alia ibi capita repullulare solita fuisset. Cancrūq; insuper illi, aduersus Herculem Hydram occupantem, auxiliatum fuisse. si quis igitur sit, qui talia fuisse omnino persuadere sibi posset, fatuus hic quidem est, Verū nanq; hoc habet: Lernus rex erat, habitabant autem omnes homines tunc temporis in pagis, & unicuiq; locorum istorum reges sui praeerant, Stencus uero Persei filius, Mycenas locum maximum & hominum frequentia habitatum, tenebat, huic Lernus rex minime subijci uolebat, bellum ob id inuicem ambo gerebāt, in ingressu autem regionis eius Lerni oppidulum quoddam fortissimum erat, quod quinquaginta uiri fortes sagittiferi custodiebāt, quos intra turrim incluserat, ac diurno nocturnoq; tempore pro praesidio eius loci detinebat, nomen huic oppidulo Hydra erat. Ad tunc locū expugnandum Herculem Euristheus mittit, qui castellum ipsum expugnauit. In hac uero oppugnatione sagittiferi qui in turri erant, ignē in hostes demittebant, sagittasq; e turri iaculabantur. Et quotienscunq; euenerat, ut ex illis sagittiferis quispiam uulneratus caderet, duo statim alij in demortui unius locum assurgēbant, & hoc quia fortissimus is esse credebatur, qui antea ceciderat. Posteaquam uero ab Hercule Lernus in

nus in bello uiribus inferior premisse uidit, externi exercitus auxiliū conducitur, Carcino duce quodam, qui uir magni roboris ac bellicosus, auxiliū afferens, una cum Lerno iunctis copijs suis in Herculem impetum fecit, cui quidem Herculi Iolaus Iphicli filius, atq; ipsius Herculis nepos, Thebanorum exercitum habens, auxiliū quoq; tulit, sicq; cum ad turrim Hydrae oppiduli impetu facto accessisset, incendio illam concremavit, taliq; robore militari eos Hercules expugnauit, & Hydra ipsam diruit, omnem unā exercitū perdens. Qua ex re gesta sermo talis ab ijs, qui Hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam huiusmodi consingunt, forma: us fuit.

40. De Cerbero.

Cerberum canem fuisse tria capita habentem narrant. Manifestū tamē est, quod hic & Cerberus, quemadmodum Geryones à ciuitate Tricarinia, hoc est, tricipite nuncupata, denominatus est. Dicebant uero homines pulcher magnusq; canis ille est Tricarinus, hoc est, triceps Cerberus, de quo illud quoq; dicitur, quod Hercules olim ipsum ab inferis deduxit. sed tale potius quiddam fuit: Geryoni cum bobus suis canes magni ac iuuenes simul erant, quorum uni

uni Cerberus nomen erat, alteri uero Orus, hunc Oarum nuncupatum Hercules in Tricarini. ciuitate an tequam boues ipsas abduceret, interemit Cerberus uero solus boues sequebatur. Hunc cum Myceneus uir quidam Molottus nomine percuperet, et rimū quidam ab Euristho sibi illum dari petit, coeuro uolente, pastores inducit, ut canem ipsum, in Laconia iuxta Tenaron sub spelunca quadā retinere uelint. Quod cum fecissent, ex suis canes quasdam feminas ad coitum cum illo mittit. Hoc eodem tempore Euristhus Herculem ad Cerberi canis inuestigationē misit. Qui cum uniuersam Peloponnesum circumlustrasset. Tandem ad locum ubi Cerberum canem esse sibi dictum fuerat, peruenit, ubi descendens canem ex antro abduxit. Dicebant itaq; homines, quod Hercules per antrum quoddam ad inferos descendisset, canemq; ab inferis ad auras traxisset.

De Alceste. II.

TRagedia dignus de Alceste sermo narratur, quod cum forte moriturus Admetus esset, mortem sibi pro illo Alceste elegit, quodque Hercules, ed pietate motus, cum ab inferis reduxisset, Admeto restituit. Mihi uero neminem, mortuum quempiam ad ui-

tame

tam reuocare posse uidetur. Sed tale quiddam fuit: Posteaquam Peliam patrem filiae interemerunt, et casus eiusdem Peliae filius, illas persequabatur, quas nullo tamē pacto comprehendere potuit, Alceste eicrim ad nepotem eius Admetum Theras confugit, ad quē locum cum Acastus quoq; uenisset, qui eam persequabatur, et ab Admeto, qui tum forte ad ignē sedebat, eam de diuitiis sibi dari petisset, minime tradere illi eam uoluit. Quamobrem indignatus, castus, ualidissimum exercitum, quem in Admetum sisteret, comparat, atq; urbem eius oppugnat. Quod uidens Admetus multos secum ductores ac milites habēs, extra ciuitatem, ut eis sese opponeret, egreditur. Sed accidit ut uiuus nocturno tempore ab Acasto comprehēderetur, qui ei quoq; captiuo mortē minabatur. Quā rem cū Alceste intellexisset quod Admeto propter eam mors immineret, egressa proinus sese ipsam Acasto ultro dedit, qua comprehensa, Admetum ille liberauit. Dicebant itaq; homines, uirago Alceste sibi morte quidem pro Admeto mortua est. Mihiq; prorsus, quod fabulose super hac re commentum su, uerum habetur. Atq; adeo cum per illud tempus Hercules forte Diomedis equas quodam ex loco duceret, per eā Thessaliae loca iter fecit, hostiticoq; ab Admeto susceptus est, à quo lugente cum Hercules Alceste cala-

mutaena

mitatem intellexisset, miseratione eius motus, Acasto se se opposuit, eiusq; exercitū omnem deleuit, & quae-
cumq; illi spolia abstulit, inter suos ipsius exercitus mi-
lites diuisit, Alcestēq; recuperatā Admeto restituit. Di-
cebāt itaq; homines, quod Hercules ultro à morte Al-
cestin liberauerat, & ex hoc factō fabula formata fuit.

De Zetho. 42.

Cum pleriq; alij tum maxime Hesiodus tradit,
quod Thebana moenia Zethus & Amphion
cytharæ sono struxerunt: Existimant uero quidam illis
ipsis cytharizantibus lapides sponte sua moenia insceno-
dere solitos fuisse. Re uera tamen hoc ita res habet:
Cytharædi Zethus & Amphion perfecti erant, artēq;
suam mercede inuitati ostendebant, argentum autem
illius temporis homines cum minime haberent, iube-
bant Amphion & Zethus, quod si quis eos cytharizā-
tes audire uellet, pro præmio ad murum construē-
dum accedens in eos se exerceret, neq; enim lapides
ibi cytharæ sonum audituri stabant, nec sine ratione
aliqua homines etiam dicere consueuerāt: lyrae bene-
ficio Thebanum murum constructum fuisse.

De Io.

De Io.

Ex muliere Io bonam factam esse, Oestrog; agi-
tatam ex Argo in Aegyptium mare peruenisse
dicunt. Verum autem hoc habet: Io Argiuorum regis
filia erat, huic ciues honorem hūc dederant, quod Ar-
gae Iunonis sacerdotem fecerant. Verum cum præ-
gnans facta esset, patrē & ciues uerita, è ciuitate pro-
tinus aufugit. Argui uero ad eam inquirendam urbe
exeuntes, & ubi eam inuenerunt, comprehendentes
in uinculis habebāt. Dicebant autem id uidētes, quod
Io tanquam bos furens in Aegyptium aufugit, ubi cum
peruenisset, peperit, indeq; fabula conficta est.

De Medea.

Medea, ut dicitur, seniores homines eoquens
iuuenes eos faciebat. Fuit uero simile quid:
Medea talis naturæ florem quandam prima inuenit,
qui capillos albos nigrosue faciendi potestatem habe-
bat. Quibuscumq; igitur hominibus, qui ex canicie ex-
ire delectarentur, nigros capillos apparere faciebat.
Prima quoq; hæc experimentum calidi lauacri cuius-
dam uim medicam habentis inuenit, quo uolentibus
omnibus medebatur, atq; hæc non in publico, sed clam
quidem agebat, ne quis medicorū talia addiscere pos-
set.

set. Huic uero cōpositioni qua utebatur, nomen erat Parepsifis, hoc est, decoctio. Quicūq; igitur homines hac decoctione utebantur, agiliores prorsus magisq; sani fiebant. Ex hoc, Medeaē prae parationem hanc quicūq; uidebant, lebetes scilicet, ligna, & ignem, quod homines Medea elixando coqueret, existimabāt. Peccias uero homo senex & imbecillus hac decoctione cuius usus fuisset, quod eam sustineret, praesentis debilitatis non potuit, consumptus est.

De Omphale. 45.

Quod Omphale mulieri Hercules seruitutē dicitur, quod quidem sermo stultus est, cū & ipsi Omphale & caeteris super illam existentibus maioris conditionis hominibus Hercules imperare potuerit. Tale quidpiam igitur factum fuit: Omphale Iordanis Lydiae regis filia erat, quae cum Herculis robur maximum audiisset, ad eum amandū inducta est, ad quem cum appropinquasset, Hercules pari quoque modo formae illius amore captus est, mixtiq; simuli sunt, atq; ex illius complexu Laomedontem filiū Omphale genuit. Latius uero Hercules, & ex illa uoluptatem capiēs, eam loco sui imperare sinebat. Quod stulti uidentes Herculem Omphale seruire crediderunt.

De Cornu

De Cornu Amaltheae.

Cornu Amaltheae secum Herculem ubiq; portare solitum fuisse aūt, cuius beneficio quicūq; uolebat, sibi fiebant. Veritas autem sic: Hercules cum ad Iolaum nepotem suum per Boeotiam iret, in Theffijs moratus est quodam in hospicio, ubi mulier formosa & honesta nomine Amalthea erat, cuius forma delectatus cum Hercules esset, per aliquod ibi tempus hospitatus est. Quod cum Iolaus grauer ferret, pecunias quasdam, quas ex lucro Amalthea faciebat, in cornu quodam accumulatas ei auferre excoegit, ut etenim pecunijs quae cum Hercules uolebat ei Amalthea emebat, peregrinantiq; illuc simul diuertentes, Herculem cornu Amaltheae habuisse dicebant, ex quo quae cum uolisset sibi ipsi emebat, atq; inde fabula conficta est.

De Hyacintho narratio.

HYacinthus adulescens Amicleus erat, pulcher & honestus satis. Hūc Apollo quidē uidit, uidebat & hūc Zephyrus, amboq; illius formae amore capti sunt, in eiusque gratiam & honorem certatim artes uterq; suas illi exhibebat. Sagittabat namq; Apollo, Ze-

phyrus uero spirabat, sed ab illo cantus et uoluptas ueniebat, ab hoc uero timor non nisi ac perturbatio sibi erat. Itaque in Phœbi amorē sese iuuenis inclinat, ob idque Zephyrum præ Zelotypia ad bellum armare fecit, post hæc quedam Hyacintho exercitamenta cū Apolline erant, in quibus cura sese exerceret à Zephyro sibi maxime timendum erat, Discosque præsertim, quem cum adulescētis iusu Deus præparasset, et ab illo iam descendisset, à pueroque max. leuaretur, Zephyri fraude in eū ipsum decidit, qui ita mortuus est. Terra uero tantæ calamitatis memoriam ullo modo desertam omittēre non debuit, quia pro adulescentulo, quod fecit, florem Hyacinthi nominis emitteret, in cuius quidem folijs eius ipsius Hyacinthi nominis principiam inscriptum fuisse manerant.

De Marsya narratio. 48.

Marsya uir agrestis erat, qui Musicus tamen factus est. Nam cum Minerva tibias odio haberet, quod de pulchritudine non nihil, cum eas inflabat, sibi auferrent, ut ex fonte qui imaginē ei suam reddebat, agnouit, illas abiecit, quas cum Marsya pastor accepisset, labris suis admouit. Illæ uero diuinum quendam sonum, etiā inuito illo, qui eas inflabat, per se emitte-

se emitebant. Existimabat uero Marsyas ex arte potius sua sonum illum fieri, quā quod diuina illis uis quædam inesset. Quæ hac persuasione imbutus musas id quoque ipsas, atque adeo etiam Apollinem ad certamen inuitabat, quos nisi sono tibiarum superasset, uiuere se nequam uelle amplius dicebat. Quare cū in certamen deus Apollo descēdisset, Marsyas uincitur, simulque cum uictoria pellem excoriatus deposuit. Vidique ego in Phrygia fluum ipsum Marsyam ab eius ipsius nomine dictum, cuius cursum ex Marsyæ sanguine fieri Phryges dicebant.

47. De Phaone.

Phaonis uita omnis circa nauigia inque re maritima erat, portitor namque in mari fuit, quo in officio nullum unquam delictum in quempiam perpetravit. Modestusque adeo erat, ut à nemine portorium reciperet, qui soluendo non esset. Norum autem istius admiratio quedam apud Lesbios erat, simulque hunc deus laudauit, Deum autem Venerem uocant, quæ cum senescentis hominis, hoc est, mulieris formam atque habitum induisset, ad Phaonem accessit, deoque nauigatione uerba cum ipso facit, ac ut eam nauis sua traiciat, petit, ille uero, in deseruendo ei, celeritate usus quam

primum illam trajicit, præniumq; nullum ab ea petiit. Quid igitur post hæc tali pro munere egit Venus? Phæonem certe exscindens formosum iuuenem illum fecisse dicunt. Atq; hic quidem Phæon ille est, cuius amore cum egypta Sappho esset, sese interivens amoreq; illum in sanguinem mæroremq; conuertit.

De Ladone narratio. 50.

TERRA uisum fuit cum Ladone fluvio ad coitum descendere, & posteaquam cum eo se miscuit, ex eius cōpressu concipiens, Daphnem egignit. Hanc Apollo Pythius amavit, uerbaq; amatoria ad illam faciebat. Sed cum ipsa castitatem seruare uellet, illum minime iudire uolebat, necesseq; ei ob id erat puellam auersantem insequi, ueluti sic illam deniq; persequeretur, quæ cum fugeret, denegare ei quicquam non prius ausa est, quàm terram matrem suam in auxiliū aduocaret, à qua precibus petebat, ut sese iterum intra se admitteret, ac in eadem uirginitate talem, qualis nata erat, custodiret, quod & mater fecit, Daphne namq; intra se oscultauit. Post uero tempus illud è terra egressa Daphne, arborq; facta eodem in loco pullulabat, cuius ramis, cum propter amoris impatientiam, deus inhaereret, illi quo minus in laurum cō-

mutaretur

mutaretur resistere nullo modo potuit. Nā manus illius iam intra arboris truncū cōprehendi, caputq; & reliqua corporis frondibus ornari cœpere, sine quibus lauri folijs, ut dicitur, Tripas in Bæotia, ubi antrum erat, nulla modo erigi poterat.

De Iunone.

IUNONEM deam eorum habere patrocinium, ac ciuitatis custodiam Argiui existimant, propter quod publicum festum in eius honorē ritu atq; ordine solēni concelebrant. Huius autem pompæ ordo erat, ut currum Iunonis colore albicantes boues ad templū traherent, in quo curru sacerdotem quoq; esse oportebat, templumq; ipsum, ubi ei sacrificium fiebat, extra urbem erat. Quodā uero tempore cum forte ad hæc solennia sacra Iuno ferri deberet, ac propter albicantium bouum penuriam, ritus atq; ordo ille solennis claudicans, obseruari non posset, sacerdos illorū defectū ita emendauit: Nā cuius filios quosdā adulescentes haberet, ad instar boū, Iunonis plaustrū eos subire fecit. Posteaquā igitur quæ à bobus fieri debebāt, à filijs facta sunt, illorū mater sacerdos ante Iunonis deæ simulachrū supplex stās, laboris mercedē liberis suis à dea dari petijt, ueluti data illis à Iunone cōdi-

gna

gna merces fuit, somnus namq; ut fertur, pro premio illis datus est, qui uitae quoq; illorum finis exitum.

Finis utilis compositionis Palaephati de non credēdis falsis narrationibus Philippo Phasianino interpretem.

DE PALAEPHATO NON NVL
la eiusdem Philippi Phasianini, ad
Lectorem.

Palaephati huius à nobis de Greco in latinū idio-
ma translati, prater Eusebium, autor ē prouera-
biorum Graecorum, & ceteros, mentionem à Suida in
collectaneis ita fieri obseruauimus. *παλαίφειτος*
παλαίφειτος ἢ πρηνὲς γεγὼνός κατὰ ἀπράξιν ἢ ἀπί-
στον βιβλία ἐ. τινας δὲ τὰντα εἰς τὸν ἀθηναιοῦ ἀ-
ναρπεροῦ. hoc est, Palaephatu Pariu sine Prienēsis
tempore Artaxerxis fuit, incredibilium libros quinq;
scripsit, quidam tamen haec in Athenueum referunt.
Celebratur quoq; alius quidam nominē Palaephatu
Abydenus historicus temporibus Alexandri magni,
qui inter cetera, solutiones interpretationesq; fabu-
larum scripsisse traditur. Item & tertius quidā eius-
dem nominis Poeta Athenis, Palaephatu fuit, qui de
suis

suis orbis & de contētionē Mineruae ac Neptuni scri-
psit, ut in monumentis Graecorum habetur, de quibus
tamen nihil ad rem presentem. Huius Palaephati no-
stri autoritate atq; testimonio Virgiliū eo carmine ex
Ciri ad Messalam usum fuisse tradūt. Docta Palaepha-
tia testatur uoce papyrus. Hunc eundem Probus inter
pres Maronianus, citat super expositione illius Vir-
giliani carminis ex tertio Georg. Frena Peleibroni La-
pithae girosq; dedere & c. ubi opinionem Palaephati
de centauris, quemadmodum & Seruius & alij qui-
dam, probat. Admonendus est tamen lector, ut apud
Probum ubi passim legitur Palaephatu in libro Ari-
ston, sciat legendum esse Apiston, quando libri eius
ita appellantur à Suida *βιβλία ἀπίστον*, id est, libri
incredibilium seu incredulorum, ut quidam exponūt,
uel *περὶ ἀπίστον ἱστορίων*, id est, de non credendis
historijs, uel falsis narrationibus, ita enim omnibus
hiscā nominibus ac titulis libri isti circumferuntur, cita-
tanturq; ab eruditis. Hunc autem Palaephatum, ut ex
Suidae uerbis colligimus, libros quinque scripsisse ap-
paret, quemadmodum quidam huius librum primū
uel secundum incredibilium citant, penes quos forte
omnes isti libri integri esse debent, quorum paucula
haec, quae ad manus nostras iam decem anni sunt, ope-
ra Aldi Manutij perueniunt, fragmenta quaedā ueri-
us esse

us esse, quam legitimū opus eius constat, quæ etiā cor-
rupta mutilataq; pluribus in locis ita sunt, et ea ma-
xime in parte ubi de Hercule agitur, ut uix percipi,
eruditorum etiā iudicio, possit, nisi pro captu inge-
nij cuius, quid paucula illa, et alia quedam ambi-
ga sibi uelint. Quæ omnia calamitati temporum (ut
pleraq; alia) recepta quidem referimus, quæ omnibus
ferme bonis operibus et latinis, et græcis semper
infracta est. Ut plura ad nos uel sine capite, ac mem-
bris mutilata imperfectaq; transmiserit, quorum repa-
rationi ne ipse quidem Aesculapius, qui mortuos etiā
ad uitam reuocabat, subuenire atq; occurrere possit.
Ego uero quantum in me fuit in his transferendis o-
peram dedi, ut culpa carerem, utque fideliter magis,
quam ornate interpretarer. Quibus si maior tamen
diligentia requiratur, non mihi magis quam tempo-
ris iniuriæ uicio detur. Atq; adeo (ut quod sentio se-
mel dicam) quis ab aliquo Græcorum hominum hæc
Palæphati scripta interpollata suppressaq; fuisse non
atq; etiā credere possit? etenim cum ipsi de menda-
cio iam pridem male semper audierint, eorum uani-
tates, quod Palæphatus facit, testimonio quoq; suorum
detegi, atq; redargui non sine graui molestia eos audi-
re posse, nec non incredibilium libros hosce mirandū
immodum detestari contenderim. Sed ut serio Græ-

cos

eos quandoq; ipsos, cuius lingue studiosus semper fui,
ab ijs etiā quæ sibi obijciuntur, purgatos reddam
nec mendacio eis omnia ascribi patiar, et ut in ejs
nomine sic mendacij uicio carere eos ostendam. Tale
quidpiam illos in fabulosis narrationibus suis obser-
uare uoluisse crediderim, quale iurisperiti illi primi,
quod Cicero cū alibi, tum in libris de Oratore numo-
rat obseruauerūt, qui obtinendæ atq; augendæ potē-
tiæ causa, artem suam peruulgari nolebāt, nisi Gn Fla-
uius primus eam propalasset, qui ob id cornicum o-
culos confixisse dictus est, ita res suas Græci sub corti-
ce figmentisq; fabulosis occultantes idiotas homines
in sterijs suis arcere, ac propulsare studebant. Quæ
quidem Palæphatus ad Gn. Flauij instar (suos ueluti
prodens) diuulgare non dubitauit, fabulas ornatas,
quæ super ueritate ipsa confictæ fuerant, neq; fidei
capiebant, ad historie sensum ac ueritatem referens.
Cui tamen (cum Græcus et ipse sit) dubium quibus-
dam scio, uideri posse, an fides eadem eius, quæ cetero-
rum Græcorum scriptis adhiberi debeat, quin idē
quoq; in taxandis aliorum mendacijs uanus ac necesse
appareat, nec ex fabulis fabulas confingere, ac men-
dacijs mendacia astruere uoluisse uideatur. Quam-
re, ne tale quidpiam de se crederetur, in præfatione
operis sui ad omne dubium prorsus tollendū ea se dum
taxat

taxat scribere, quae occultata fide uiderit, quaeue ab alijs qui ad eandem profecti essent, audiuerit, testatur. Quae res magnam credulitatis fidem ei dubio procul arrogat, sequi à labe illa mendacij plane eximit. Tamen abest, ut Graecorum more uanus ipse esse, aut aliorum uanitates confouere uelit, ut suorum etiam mendacia detegere, et in medium allata, suscepta etiam ad haec uidentur, ut Pausanias, Plinius, et alij factitarunt, peregrinatione, confutare non dubitet. Vt cumq; uero res sese habeat, equi boniq; lector consulas, rogamus. Vale;

BASILEAE EXCVDEBAT HEN
RICVS PETRVS, MEN
SE MARTIO
ANNO
M D XXXVI.

